

EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 2.12.2015
COM(2015) 625 final

2015/0281 (COD)

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

**o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV o boji
proti terorismu**

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Důvody a cíle návrhu

Teroristické činy představují jedno z nejzávažnějších porušení univerzálních hodnot lidské důstojnosti, svobody, rovnosti a solidarity, požívání lidských práv a základních svobod a jeden z nejzávažnějších útoků proti zásadám demokracie a právního státu, na nichž je založena Evropská unie. Je nezbytné mít k dispozici odpovídající nástroje na ochranu evropských občanů a všech lidí žijících v EU a bojovat proti těmto činům účinným a přiměřeným způsobem, jež bude adekvátní hrozbě, které EU čelí, při současném zachování společnosti vyznačující se pluralismem, zákazem diskriminace, tolerancí, spravedlností, solidaritou a rovností.

V posledních letech hrozba terorismu vzrostla a rozvinula se. V rámci Evropského programu pro bezpečnost ¹označila Komise zdokonalení rámce EU pro řešení otázky terorismu za prioritu a oznámila svůj úmysl aktualizovat stávající trestněprávní legislativu v této oblasti, aby odpovídala těmto novým problémům. V rámci pracovního programu Komise na rok 2016 byl oznámen legislativní návrh na revizi rámcového rozhodnutí o terorismu², neboť členské státy se potýkají s fenoménem rostoucího počtu jedinců, kteří cestují do zahraničí za účelem terorismu, a hrozbou, kterou představují po svém návratu.

Tito jedinci jsou často označováni jako „zahraniční terorističtí bojovníci“. I když tento jev sám o sobě není nový, jeho rozsah a počet osob, které cestují do konfliktních zón, zejména Sýrie a Iráku, aby tam bojovaly nebo podstoupily výcvik s teroristickými skupinami, jsou bezprecedentní. Poslední zpráva Europolu o situaci a trendech v oblasti terorismu v EU (TE-SAT)³ dospěla k závěru, že v současnosti dochází k nárůstu tohoto jevu: odhaduje se, že celkový počet lidí, kteří z EU odešli do konfliktních oblastí, na konci roku 2014 překročil 3 000 a nyní dosáhl 5 000 osob, zatímco ve stejné době byl v některých členských státech hlášen zvýšený počet navrátilců. Podle členských států tento stav představuje významnou bezpečnostní hrozbu.

Jak zdůraznil Europol, „*přestože jen malá část vracejících se bojovníků může být odhodlána provést útoky v EU, jednotlivci, kteří vycestovali do konfliktních zón, budou i nadále představovat zvýšenou hrozbu pro všechny členské státy EU. Kromě kontaktů mohli vracející se bojovníci získat bojové a operační zkušenosti – a být tudíž schopni provádět ničivější útoky i na několik cílů současně – a mohou pravděpodobně sloužit i jako vzory pro podobně smýšlející mladé lidi. Navíc ti, kteří nejsou zapojeni do plánování útoků, se místo toho můžou angažovat při radikalizaci a náboru dalších osob, podpůrných aktivitách a fundraisingu.*“

Útoky provedené na evropské půdě v letech 2014 a 2015, které vyvrcholily nedávnými útoky v Paříži večer 13. listopadu 2015, tragicky ilustrují, že toto riziko se může stát hmatatelným a poukazují na to, že je nutné posílit reakci na úrovni EU a přizpůsobit ji těmto hrozbám. Vyšetřování sice stále probíhá, ale dostupné informace již ukazují, že zahraniční terorističtí bojovníci byli zapojeni nejméně do šesti provedených nebo plánovaných teroristických útoků v roce 2015: teroristé buď sami přímo vycestovali do konfliktních zón (např. do Jemenu nebo

¹ COM(2015) 185 final ze dne 28. dubna 2015.

² COM(2015) 610 final ze dne 27. října 2015.

³ <https://www.Europol.europa.EU/Content/European-Union-terrorism-situation-and-trend-Report-2015>

Sýrie) nebo byli inspirováni či instruováni k teroristickým činům dalšími osobami nacházejícími se v současnosti v Sýrii.

Ačkoli většina útoků provedených od roku 2014 v EU byla „individuálními“ teroristickými útoky, teroristické útoky v Paříži ze 13. listopadu dokládají riziko propracovanějších a rozsáhlejších útoků (provedených několika teroristy vybavenými výbušninami a střelnými zbraněmi).

Zatímco zahraniční terorističtí bojovníci představují primární zdroj obav, ani hrozba, kterou představují domácí teroristé, radikalizovaní osamělí útočníci a „frustrovaní“ cestující teroristé (například po zabavení pasu), by neměla být podceňována. EU a další západní země (např. USA, Kanada a Austrálie) za posledních 12 měsíců zaznamenaly několik takových útoků a zmařených pokusů.

Přeshraniční rozměr hrozby terorismu se neomezuje pouze na cesty do konfliktních oblastí ve třetích zemích. Teroristé využívají úhybné techniky, aby nevzbudili podezření: pohybují se v rámci EU a mohou projíždět přes jiné země, než kde mají bydliště / jejichž mají státní příslušnost, s cílem vyhnout se kontrolám a dohledu. Navíc nedávné útoky spáchané v EU ukazují, že teroristé cestují do jiných členských států za účelem provedení útoku nebo z logistických důvodů (např. financování, opatrování zbraní).

Teroristické skupiny prokázaly pokročilé dovednosti při využívání internetu a nových komunikačních technologií pro šíření propagandy, komunikaci s potenciálními rekruty, sdílení znalostí, plánování a koordinaci operací. Internet a sociální média nabídly zejména nové příležitosti pro radikální a teroristické skupiny a umožnily jim zaměřit se na zranitelné osoby, což usnadňuje nábor nebo proces vlastní radikalizace.

Používání velmi kvalitních komunikačních materiálů (časopisy, videa) a decentralizovaný přístup prostřednictvím sítě účtů na různých typech sociálních médií umožňují rychle šířit teroristické a radikální materiály pomocí neustálé adaptace využívání informačních technologií. Internet se stal základním komunikačním kanálem, který teroristé používají k šíření propagandy, publikování veřejných hrozeb, oslavě ohavných teroristických činů, jako např. stětí či přihlášení se k odpovědnosti za útoky.

Stávající pravidla musí být upravena, aby zohledňovala měnící se teroristickou hrozbu, již Evropa čelí. To zahrnuje odpovídající trestněprávní ustanovení zabývající se fenoménem zahraničních teroristických bojovníků a riziky spojenými s cestováním do třetích zemí za účelem účasti na teroristických činnostech, ale i zvýšenými hrozbami od pachatelů, kteří zůstávají v Evropě.

V celé EU jsou nezbytná soudržnější, komplexnější a jednotnější vnitrostátní ustanovení trestního práva, aby bylo možné účinně předcházet trestným činům souvisejícím s cizími teroristickými bojovníky a vhodným způsobem reagovat na zvyšující se počet přeshraničních praktických a právních problémů.

Už rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV⁴ kriminalizuje některé teroristické činy, včetně zejména provedení teroristických útoků, účasti na činnosti teroristické skupiny, včetně

⁴ Rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu (Úř. věst. L 164, 22. 6. 2002, s. 3). Ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2008/919/SVV ze dne 28. listopadu 2008, kterým se mění rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV o boji proti terorismu (Úř. věst. L 330, 9.12.2008, s. 31).

finanční podpory těchto aktivit, veřejného podněcování, náboru a výcviku teroristů, jakož i pomoci a návodu k teroristickému trestnému činu a pokusu teroristického trestného činu.

Rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV je však nutné přezkoumat za účelem zavedení nových mezinárodních norem a závazků přijatých EU a zefektivnění přístupu k vývoji hrozby terorismu, čímž bude posílena bezpečnost EU a jejích občanů.

Oběti terorismu potřebují ochranu, podporu a pomoc, která reaguje na jejich specifické potřeby. Zejména by oběti měly získat okamžitý přístup k odborným službám specialistů poskytujících fyzickou a psychosociální léčbu. Po teroristických útocích je zásadní, aby oběti terorismu měly přístup ke spolehlivým informacím a byly zajištěny spolehlivé informace o samotných obětech útoků. Vzhledem k tomu, že teroristické útoky cílí na velké skupiny obyvatel, mohou oběti často pocházet z jiných zemí, než je země, kde došlo k útoku. Přeshraniční spolupráce mezi příslušnými vnitrostátními orgány je proto zásadní pro zajištění kvalitních informací a potřebné pomoci pro všechny oběti terorismu nezávisle na tom, kde v Evropské unii žijí.

Směrnice 2012/29/EU⁵ stanovuje soubor závazných práv pro všechny oběti trestných činů, včetně práv na ochranu, podporu a pomoc, která zohledňují individuální potřeby každé oběti zločinu. Tato ustanovení však neobsahují žádná zvláštní opatření pro oběti terorismu. Přijetí konkrétnějších opatření, která reagují na potřeby obětí terorismu cíleněji, by přineslo značnou přidanou hodnotu. Vhodně přizpůsobená pravidla pro ochranu, podporu a pomoc poskytovanou obětem terorismu by měla přispět k procesu hojení přeživších obětí i rodin zemřelých, a tím nepřímo i k procesu hojení celé společnosti.

- **Potřeba zavedení příslušných mezinárodních norem a závazků a reakce na měnící se hrozbu terorismu**

Rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014) o hrozbách pro mezinárodní mír a bezpečnost v důsledku teroristických činů přijatá dne 24. září 2014 stanoví řadu opatření pro boj s fenoménem zahraničních teroristických bojovníků. Podle normativního odstavce 6 jsou členské státy OSN povinny zajistit, aby jejich vnitrostátní právní a správní předpisy zavedly závažné trestné činy, které umožní stíhat a trestat způsobem, jenž bude náležitě odrážet závažnost takového trestného činu: a) vycestování nebo pokus o vycestování do třetí země za účelem účasti na páchání teroristických činů nebo poskytování či absolvování výcviku; b) financování takového cesty a c) organizování cesty nebo napomáhání při vycestování.

Ve své rezoluci č. 2178(2014) Rada bezpečnosti OSN potvrdila závazek všech členských států dodržovat v rámci boje proti terorismu mezinárodní lidská práva, a zdůraznila, že dodržování lidských práv a právního řádu je nezbytné pro úspěch úsilí boje proti terorismu. Poznamenala, že nedodržování lidských práv a jiných mezinárodních závazků přispělo ke zvýšení radikalizace a vytvoření pocitu beztrestnosti.

Rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014) rovněž zdůrazňuje potřebu, aby státy zapojily příslušné místní komunity a nevládní aktéry do přípravy strategií proti násilné extremistické rétorice, jež může podněcovat k teroristickým činům, řešily podmínky vedoucí k šíření násilného extremismu, který může vést k terorismu, včetně posílením úlohy mládeže, rodin,

⁵ Směrnice 2012/29/EU Evropského parlamentu a Rady ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 (Úř. věst. L 315, 14.11.2012, s. 37).

žen, náboženských, kulturních a vzdělávacích vůdců a všech dalších dotčených skupin občanské společnosti, a přizpůsobily přístupy k boji proti náboru k tomuto druhu násilného extremismu a podporovaly sociální začlenění a soudržnost.

Navíc rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 2249(2015) ze dne 20. listopadu 2015 vyzývá členské státy ke zvýšení úsilí o zastavení přílivu zahraničních teroristických bojovníků do Iráku a Sýrie a předcházení a potlačování financování terorismu. V podobném duchu například rezoluce Rady bezpečnosti č. 2199(2015) znovu potvrdila, že „*všechny státy musí zajistit, aby každá osoba, která se podílí na financování, plánování, přípravě nebo páchání teroristických činů nebo podporuje teroristické činy, byla postavena před soud, a zajistit, aby tyto teroristické činy byly ve vnitrostátním právu a právních předpisech klasifikovány jako závažné trestné činy a aby trest za jejich spáchání odrážel závažnost těchto teroristických činů, a zdůraznila, že tato podpora může být poskytována prostřednictvím obchodu s ropou a rafinovanými ropnými produkty, modulárními rafinériemi a souvisejícím materiálem s IS, Džabhat an-Nusra a dalšími osobami, skupinami, podniky a subjekty spojenými s Al-Kajdou.*“

V návaznosti na jednání na počátku roku 2015 byl v květnu 2015 přijat Dodatkový protokol k Úmluvě Rady Evropy o předcházení terorismu, který zavádí některá ustanovení trestního práva obsažená v rezoluci Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014), a zejména její normativní odstavec 6. Dodatkový protokol doplňuje Úmluvu Rady Evropy, která již vyžaduje kriminalizaci některých teroristických trestných činů. Ve výsledku Dodatkový protokol vyžaduje kriminalizaci těchto činů: účast ve sdružení nebo skupině za účelem terorismu (článek 2), absolvování výcviku teroristů (článek 3), vycestování nebo pokus o vycestování za účelem terorismu (článek 4), poskytnutí nebo shromažďování finančních prostředků na takové cesty (článek 5) a organizování takové cesty a napomáhání v takové cestě (článek 6). Rovněž vyzývá zúčastněné strany k posílení včasné vzájemné výměny informací (článek 7).

Podobně jako rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014) potvrzuje Dodatkový protokol povinnost každé ze smluvních stran zajistit, aby při jeho provádění byla dodržována lidská práva, zejména právo na svobodu pohybu, svobodu projevu, svobodu sdružování a svobodu vyznání, jak stanoví Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a další závazky vyplývající z mezinárodního práva, a připomíná nutnost zajistit dodržování zásady proporcionality s ohledem na sledované legitimní cíle a na jejich nezbytnost v demokratické společnosti, jakož i nutnost vyloučit jakoukoli formu svévolného jednání nebo diskriminačního či rasistického zacházení.

EU podepsala Dodatkový protokol, jakož i Úmluvu, dne 22. října 2015.

Doporučení vydaná Finančním akčním výborem (FATF) v roce 2012 týkající se financování terorismu a zejména doporučení o kriminalizaci financování terorismu (doporučení č. 5) stanoví, že „země by měly kriminalizovat financování terorismu na základě Úmluvy o potlačování financování terorismu, a to nejen financování samotných teroristických činů, ale také financování teroristických organizací a jednotlivých teroristů i v případě, že neexistuje spojení s konkrétním teroristickým činem nebo činy“⁶.

S ohledem na naléhavou potřebu reagovat na hrozbu, kterou představují zahraniční terorističtí bojovníci, revidoval FATF vysvětlující poznámku k doporučení č. 5 o trestném činu financování terorismu a začlenil do ní relevantní prvky rezoluce Rady bezpečnosti OSN č.

⁶ Doporučení FATF, včetně doprovodných vysvětlivek, viz: http://www.fatf-gafi.org/media/fatf/documents/recommendations/pdfs/FATF_Recommendations.pdf

2178. Objasňuje tak, že doporučení č. 5 vyžaduje, aby státy kriminalizovaly financování cest jednotlivců, kteří cestují do jiného státu, než kde mají své bydliště nebo jehož mají státní příslušnost, za účelem páčání, plánování, nebo přípravy teroristických činů či účasti na nich, nebo poskytování či absolvování výcviku teroristů.

Rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV kriminalizuje některé teroristické činy, včetně spáchání teroristického útoku, účast na činnostech teroristické skupiny, včetně finanční podpory těchto činností, jakož i veřejné podněcování, nábor a výcvik teroristů (přičemž poslední tři trestné činy vyplývají z provedení ustanovení Úmluvy Rady Evropy o předcházení terorismu (CETS č. 196). Rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV však výslovně nevyžaduje kriminalizaci vycestování do třetích zemí s teroristickými úmysly, ani kriminalizaci podstoupení výcviku k teroristickým účelům, jak uvádí rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014) a vyžaduje Dodatečný protokol. Rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV v současnosti vyžaduje kriminalizaci financování terorismu pouze do té míry, pokud je podpora poskytována teroristické skupině, ale ne je-li například poskytnuta na všechny trestné činy související s teroristickými činnostmi, včetně náboru, výcviku či vycestování do zahraničí za účelem terorismu.

Ve svých závěrech ze dne 13. října 2014 vyzvala Rada Komisi, aby prozkoumala způsoby, jak překonat případné nedostatky Rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV, a to zejména v souladu s rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014).⁷ Ve společném prohlášení ze zasedání Rady pro spravedlnost a vnitřní věci v Rize se ministři shodli na tom, že je důležité zvážit možná legislativní opatření s cílem zavést jednotný pohled na teroristické trestné činy v souladu s rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014). Evropský parlament ve svém usnesení ze dne 11. února 2015 rovněž zdůraznil, že je nutné harmonizovat kriminalizaci trestných činů souvisejících se zahraničními bojovníky a zabránit vzniku mezer při trestním stíhání, a to aktualizací rámcového rozhodnutí o terorismu. Rada pro spravedlnost a vnitřní věci dne 20. listopadu 2015 uvítala záměr Komise předložit do konce roku 2015 návrh směrnice, která bude aktualizovat rámcové rozhodnutí o boji proti terorismu.

Ke splnění povinnosti vyplývající z Dodatekého protokolu, jakož i z příslušného doporučení Finančního akčního výboru (FATF) o financování terorismu, je nezbytné provést revizi rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV.

Kromě změn nezbytných k zajištění souladu s mezinárodními závazky a normami je nutné zavést komplexní opatření zohledňující měnící se teroristickou hrozbu a potřebu vhodných nástrojů pro usnadnění vyšetřování a stíhání všech relevantních způsobů fungování teroristů, aby nevznikaly zásadní mezery v trestním soudnictví.

V tomto duchu také navrhovaná směrnice předpokládá kriminalizaci následujícího jednání: pokus o nábor a výcvik, vycestování do zahraničí za účelem účasti na činnostech teroristické skupiny a financování různých teroristických trestných činů definovaných v návrhu směrnice.

Navíc s ohledem na měnící se teroristickou hrozbu doplňující hrozbu související se zahraničními teroristickými bojovníky, kteří cestují do třetích zemí za účelem zapojení se do teroristické činnosti, předpokládá návrh také kriminalizaci vycestování do jakékoli země, včetně těch v rámci EU a včetně země státní příslušnosti nebo bydliště pachatele.

⁷

Dokument Rady 14160/14.

Kromě toho návrh v souladu s nutností postihnout různé formy podpory teroristických činností, včetně obchodních transakcí a dovozu a vývozu zboží určeného na podporu páchání teroristických trestných činů, upřesňuje, že ustanovení směrnice by se vztahovala na každou takovou materiální podporu.

Návrh rovněž posiluje stávající ustanovení o pomoci, návodu a pokusu, jakož i pravidla soudní příslušnosti, čímž zajišťuje soulad a účinné uplatňování příslušných ustanovení a překlenutí mezer.

Konečně návrh obsahuje další ustanovení upravující zvláštní opatření na podporu obětí terorismu.

Kromě vyplnění stávajících mezer ve vymáhání zajistí konsolidace *acquis* v této oblasti zjednodušení a větší přístupnost. Vzhledem k rozsahu navrhovaných opatření a cíli konsolidace se má za to, že je nejvhodnější nahradit stávající rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV směrnicí EU.

- **Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky**

Evropský program pro bezpečnost s odkazem na vývoj na mezinárodní a evropské úrovni zavázal Komisi, aby přezkoumala rámcové rozhodnutí o terorismu a zavedla jednotný pohled na teroristické trestné činy, a to zejména na ty související se zahraničními teroristickými bojovníky⁸.

V říjnu roku 2015 Komise ve svém pracovním programu na rok 2016 zdůraznila, že terorismus a radikalizace vyžadují reakci EU a oznámila, že předloží návrh na revizi rámcového rozhodnutí o terorismu, který bude řešit problematiku zahraničních teroristických bojovníků⁹.

Předložení návrhu směrnice o boji proti terorismu, kterou se provede Dodatkový protokol, připraví cestu k uzavření Dodatkového protokolu a Úmluvy, pro něž budou konkrétní návrhy představeny taktéž brzy.

Návrh je součástí obecnějšího úsilí, jehož součástí je i zvýšení úsilí v oblasti předcházení radikalizaci. Aby Komise posílila a podpořila snahy o předcházení radikalizaci, která vede k násilnému extremismu a terorismu, založila středisko excelence sítě EU pro zvyšování povědomí o radikalizaci (RAN), které podporuje rozsáhlou síť místních odborníků. Středisko RAN usnadňuje výměnu postupů a odborných znalostí, sdružuje know-how a identifikuje a rozvíjí osvědčené postupy, konkrétní návody a podpůrné služby na míru. Pomáhá to plnit různé činnosti uvedené ve sdělení Komise „Předcházení radikalizaci vedoucí k terorismu a násilnému extremismu: Silnější reakce EU“.¹⁰

Již existují právní předpisy EU o výměně informací mezi příslušnými vnitrostátními orgány v oblasti bezpečnosti a boje proti terorismu, konkrétně rámcové rozhodnutí Rady 2006/960/SVV,¹¹ rozhodnutí 2008/615/SVV (průmské rozhodnutí),¹² zejména pokud jde o boj

⁸ COM(2015) 185 final ze dne 28. dubna 2015

⁹ COM(2015) 610 final ze dne 27. října 2015

¹⁰ COM(2013) 941 final ze dne 15. ledna 2014.

¹¹ Rámcové rozhodnutí Rady 2006/960/SVV ze dne 18. prosince 2006 o zjednodušení výměny operativních a jiných informací mezi donucovacími orgány členských států Evropské unie (Úř. věst. L 386, 29.12.2006, s. 89).

proti terorismu a přeshraniční trestné činnosti, a rozhodnutí 2005/671/SVV.¹³ Tyto právní předpisy podobně jako článek 7 Dodatkového protokolu stanoví povinnost členských států vytvořit vnitrostátní kontaktní místa a spontánně si vyměňovat informace, pokud jsou důvody se domnívat, že by tyto informace mohly pomoci při detekci, předcházení a vyšetřování teroristických trestných činů.

- **Soulad s ostatními politikami Unie**

Fenomén zahraničních teroristických bojovníků jasně ukazuje důležitost společné zahraniční a bezpečnostní politiky pro vnitřní bezpečnost EU. Vysoká představitelka Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku a místopředsedkyně Komise a Evropská Komise představily dne 6. února 2015 společné sdělení o prvcích regionální strategie EU pro Sýrii a Irák i pro hrozbu představovanou skupinou Dá'iš¹⁴, která se zaměřuje na zastavení přílivu zahraničních bojovníků do Sýrie/Iráku a přísunu financí pro Dá'iš, budování kapacit pro provádění rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014) a na boj proti financování terorismu.

Toto sdělení doplňuje systém EU pro zmrazení majetku zahraničních teroristických organizací a jednotlivců. Zmrazení je upraveno jednak nařízením Rady č. 881/2002, které zavádí označení osob a subjektů spojených s Al-Kajdou dle rezoluce Rady bezpečnosti OSN (č. 1267 a č. 1390), a za druhé takzvanými „autonomními“ opatřeními EU v souladu s rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 1373, která se zaměřují na další teroristy a organizace bez napojení na Al-Kajdu.

Tento návrh doplňuje preventivní opatření týkající se financování terorismu obsažená ve směrnici 2015/849/EU.

Tento návrh rovněž doplňuje politiky EU v oblasti práv obětí. Zejména směrnici 2012/29/EU, která ve členských státech nabyla účinnosti 16. listopadu 2015 a která stanoví soubor práv pro všechny oběti. Směrnice 2004/80/ES vyžaduje, aby členské státy zajistily odškodnění obětí úmyslných násilných činů, a to včetně v přeshraničních situacích. Tento návrh navazuje na stávající právní předpisy EU v oblasti práv obětí, avšak nerozšiřuje jejich oblast působnosti. Rozvíjí a prohlubuje zejména několik ustanovení směrnice 2012/29/EU za účelem poskytnutí zvláštní podpory v souvislosti s řešením potřeb obětí teroristických trestných činů.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

- **Právní základ**

Tento návrh nahrazuje rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV a snaží se aktualizovat právní předpisy na úrovni EU tím, že zavádí minimální pravidla pro definici teroristických trestných činů, trestných činů spojených s teroristickou skupinou nebo teroristickou činností a sankcí v této oblasti. Terorismus představuje závažnou trestnou činnost s přeshraničním rozměrem z důvodu jeho povahy, dopadu a nezbytnosti potírat jej na společném základě.

¹² Rozhodnutí Rady 2008/615/SVV ze dne 23 června 2008 o posílení přeshraniční spolupráce (Úř. věst. L 210, 6.8.2008, s. 1).

¹³ Rozhodnutí Rady 2005/671/SVV o výměně informací a spolupráci v oblasti teroristických trestných činů (Úř. věst. L 253, 29.9.2005, s. 22).

¹⁴ JOIN(2015) 2 final ze dne 6. února 2015.

Vhodným právním základem pro tento návrh je proto čl. 83 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU). Tento článek umožňuje Evropskému parlamentu a Radě stanovit pomocí směrnic přijatých řádným legislativním postupem nezbytná minimální pravidla pro vymezení trestných činů a trestních sankcí.

Zahrnutí ustanovení o právech obětí vyžaduje doplnění příslušného ustanovení coby právního základu. Čl. 82 odst. 2 SFEU umožňuje Evropskému parlamentu a Radě stanovit řádným legislativním postupem minimální pravidla týkající se práv obětí trestných činů. Jako další právní základ by tudíž měl být doplněn čl. 82 odst. 2 písm. c) SFEU.

Čl. 83 odst. 1 i čl. 82 odst. 2 SFEU stanoví stejný legislativní postup. Návrh by měl proto založen na čl. 83 odst. 1 i čl. 82 odst. 2 SFEU.

- **Proměnná geometrie**

Rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV, které je v současné době použitelné, se vztahuje na všechny členské státy s výjimkou Spojeného království, jenž v souladu s čl. 10 odst. 4 protokolu č. 36 připojeného k SEU a SFEU využilo své právo na individuální výjimku z tohoto právního rámce s účinností od 1. prosince 2014.

V souladu s Protokolem o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a k SFEU se Spojené království a Irsko mohou rozhodnout, zda se chtějí účastnit přijímání tohoto návrhu. Možnost účastnit se jeho uplatňování mají i po přijetí návrhu.

Podle Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o fungování EU se Dánsko neúčastní přijímání opatření podle hlavy V Smlouvy o fungování EU Radou (s výjimkou „opatření k určení těch třetích zemí, jejichž státní příslušníci při překračování vnějších hranic členských států musí mít vízum, a opatření o jednotném vzoru víz“). Podle v současné době platného režimu se proto Dánsko neúčastní přijetí tohoto návrhu a není jím vázáno. Rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2008/919/SVV je pro Dánsko i nadále závazné a vztahuje se na něj.

- **Subsidiarita**

Opatření v oblasti svobody, bezpečnosti a spravedlnosti spadají podle čl. 4 odst. 2 SFEU do oblasti sdílené pravomoci EU a jejích členských států. Zásada subsidiarity je tedy použitelná na základě čl. 5 odst. 3 SEU, podle něž jedná Unie pouze tehdy a do té míry, pokud cílů zamýšleného opatření nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy na úrovni ústřední, regionální či místní, ale spíše jich z důvodu jeho rozsahu či účinků může být lépe dosaženo na úrovni Unie.

Požadavky uvedené v rezoluci Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014) jsou závazné pro členské státy OSN, protože byly přijaty podle kapitoly VII Charty OSN. Členské státy EU již začaly s přezkumem svých příslušných právních rámců a v některých případech přijaly nová opatření, která zajistí dodržování rezoluce Rady bezpečnosti OSN, zejména požadavky týkající se vycestování zahraničních teroristů a souvisejícího jednání.

Dodatkový protokol provádí část rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014) týkající se kriminalizace vycestování zahraničních teroristů. Podpisem Dodatkového protokolu dne 22. října 2015 vyjádřila EU ochotu uzavřít Dodatkový protokol v souladu s čl. 218 odst. 6 SFEU. Jeho uzavření bude vyžadovat, aby EU začlenila normy stanovené Dodatkovým protokolem

do práva Unie, které jak bylo uvedeno výše, v současné době nevyžaduje kriminalizaci veškerého jednání uvedeného v Dodatkovém protokolu.

Provedením Dodatkového protokolu a příslušných trestněprávních aspektů rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014) prostřednictvím zavedení minimálních pravidel platných pro celou EU, a zejména dalších společných definic trestných činů zohledňujících vývoj teroristických hrozeb, by se zamezilo vzniku právních mezer, které by mohly vyplynout z roztržitého přístupu, a představovalo by zjevnou přidanou hodnotu pro posílení bezpečnosti EU i bezpečnosti občanů EU a obyvatel žijících v EU. Navíc by přijetí definic na úrovni EU usnadnilo jednotný postoj a měřítko pro přeshraniční výměnu informací a spolupráci v policejních a justičních věcech. V podobném duchu, jak zdůrazňuje Evropský program pro bezpečnost, by minimální pravidla pro trestné činy v souladu s rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 2178(2014) a Dodatkovým protokolem rovněž usnadnila spolupráci se třetími zeměmi, neboť by nastavila společnou referenční úroveň jak v rámci EU, tak i s mezinárodními partnery.

Podobná logika se vztahuje i na zapracování doporučení FATF o kriminalizaci financování terorismu do práva EU. Zatímco členské státy již mají povinnost řídit se podle doporučení FATF a do značné míry přijaly nezbytná prováděcí opatření, rozšíření definice trestného činu financování terorismu, jež je nyní zahrnut v článku 2 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV na úrovni EU zajistí, že členské státy nebudou podléhat různým právním povinnostem a že rozdíly ve skutkových podstatách trestných činů nebudou mít vliv na přeshraniční výměnu informací a operativní spolupráci.

Podobně vzhledem k přeshraniční povaze teroristických hrozeb, musí být skutkové podstaty trestných činů, včetně těch, které nevyplývají z mezinárodních závazků a norem, dostatečně sladěny, aby bylo dosaženo skutečné účinnosti.

Těchto cílů nemůže být uspokojivě dosaženo samotnými členskými státy EU, vzhledem k tomu, že právní předpisy pouze na vnitrostátní úrovni by neměly účinek zavedení minimálních pravidel pro definice a sankce za teroristické činy platné v celé EU. Pokud by právní rámec EU nebyl v souladu s Dodatkovým protokolem, přičemž některé členské státy jej přijmou, byly by výsledkem možný rozkol mezi závazky členských států podle práva Unie a jejich závazky podle mezinárodního práva.

Dostatečně homogenního a komplexního právního rámce tudíž může být lépe dosaženo na úrovni Unie. Unie proto může přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity.

- **Proporcionalita**

V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v článku 5 Smlouvy o EU se navrhovaná nová směrnice omezuje na nezbytné a přiměřené kroky nutné na jedné straně k provedení mezinárodních závazků a norem (zejména pokud jde o kriminalizaci vycestování do jiné země za teroristickými účely a absolvování výcviku k teroristickým účelům, jak vyžaduje Dodatkový protokol, a financování terorismu, které se neomezuje jen na činnosti teroristické skupiny, ale zahrnuje všechny teroristické trestné činy a trestné činy související s terorismem bez vazby na konkrétní teroristické činy (jak vyžadují normy FATF)) a na druhé straně, k přizpůsobení vymezení stávajících teroristických trestných činů novým teroristickým hrozbám (což například vyžaduje kriminalizaci cestování za teroristickými účely i v rámci EU).

Návrh vymezuje skutkové podstaty trestných činů tak, aby zahrnuly všechny příslušné typy jednání, ale zároveň se návrh omezuje na to, co je nezbytné a přiměřené.

- **Volba nástroje**

V souladu s čl. 83 odst. 1 SFEU lze stanovení minimálních pravidel pro definice trestných činů a trestních sankcí v oblasti závažné trestné činnosti s přeshraničním rozměrem, včetně terorismu, dosáhnout pouze směrnicí Evropského parlamentu a Rady přijatou řádným legislativním postupem. Totéž platí, i pokud jde o stanovení minimálních pravidel podle článku 82 odst. 2 SFEU.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ EX-POST, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

- **Hodnocení ex-post / kontroly účelnosti platných právních předpisů**

Provádění příslušných ustanovení rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV ve vnitrostátních právních předpisech bylo předmětem několika zpráv o provádění¹⁵, včetně zprávy ze září 2014 o provádění změn obsažených v rámcovém rozhodnutí 2008/919/SVV.¹⁶

Prováděcí zpráva rovněž zjistila, že několik členských států šlo nad rámec požadavků rámcového rozhodnutí 2008/919/SVV, zejména přijetím ustanovení o kriminalizaci podstoupení teroristického výcviku, což poukazuje na stávající mezeru v prosazování právních předpisů a pokus o kriminalizaci nad rámec požadavků stanovených v rámcovém rozhodnutí.

Prováděcí zprávu z roku 2014 podpořila externí studie, která se věnovala nejen provádění rámcového rozhodnutí 2008/919 SVV členskými státy EU ve vnitrostátních právních předpisech, ale také na posouzení provádění právního rámce přijatého členskými státy EU za účelem boje proti terorismu v praxi. Studie zahrnovala hodnocení změn zavedených v roce 2008 a došla k závěru, že tyto změny byly relevantní a efektivní pro stanovené cíle. Jednotný pohled na teroristické trestné činy, jako je veřejné podněcování, nábor a výcvik teroristů zajistilo, že zejména přeshraniční případy jsou řešeny účinněji. Přesněji řečeno studie shledala, že většina zúčastněných stran má za to, že vymezení nových trestných činů jim pomohlo potírat přípravnou fázi teroristických činností. Změny zavedené v roce 2008 byly obecně považovány za užitečné v boji proti měnící se povaze teroristických hrozeb, jimž čelí členské státy EU. Z hlediska vymáhání práva a soudnictví dospěla studie k závěru, že věci nových trestných činů zahrnujících více než jeden členský stát mohly být řešeny efektivněji díky společnému přístupu ke kriminalizaci trestných činů. Celkově byla přidaná hodnota rámcového rozhodnutí 2008/919/SVV považována za vysokou pro členské státy EU, které ještě neměly právní rámec určený speciálně pro boj proti terorismu, a pro státy, které jím již disponovaly, spočívala přidaná hodnota v posílení rámce pro spolupráci s ostatními členskými státy při potírání přípravné fáze teroristické činnosti.

Agentura Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) byla pověřena prozkoumat, zda jsou stávající definice trestných činů v členských státech dostačující pro potírání nových jevů, zejména pak toku zahraničních teroristických bojovníků do třetích zemí.

¹⁵ Zprávy Komise založené na článku 11 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu: KOM(2004) 409 v konečném znění ze dne 8. června 2004 a KOM(2007) 681 v konečném znění ze dne 6. listopadu 2007.

¹⁶ COM(2014) 554 final ze dne 5. září 2014.

Posouzení Eurojustu odhalilo pochybnosti o účinnosti těchto opatření a vyzývá k revizi stávajícího právního rámce.¹⁷

- **Konzultace se zúčastněnými stranami**

Během projednávání Dodatkového protokolu v Radě Evropy byly návrhy textů veřejně dostupné k připomínkování. Písemné připomínky zaslalo několik organizací hájících základní práva (Amnesty International, Mezinárodní komise právníků a Nadace Open Society). Tyto připomínky byly projednány a některé z návrhů vedly ke změnám Dodatkového protokolu a jeho důvodové zprávy.

Celkově připomínky zdůrazňovaly nutnost přiměřených záruk dodržování lidských práv, dostatečné právní srozumitelnosti jak z hlediska kriminalizovaného chování (*actus reus*), tak úmyslného zavinění (*mens rea*) a objasnění povinností podle mezinárodního humanitárního práva.

Připomínky byly začleněny do Dodatkového protokolu i do vysvětlující zprávy následujícím způsobem. Dodatkový protokol zdůrazňuje potřebu dodržování lidských práv v preambuli, článek 1 (o účelu) a nový článek 8 jsou zcela vyhrazeny tématu dodržování základních práv. Tato ustanovení jsou doplněna o další vysvětlení v důvodové zprávě (s odkazem na další mezinárodní nástroje včetně výslovné zmínky protokolu o právním postavení uprchlíků a Úmluvy o právech dítěte).

- **Posouzení dopadů**

Vzhledem k naléhavé potřebě zlepšit rámec EU za účelem posílení bezpečnosti s ohledem na nedávné teroristické útoky, a to i prostřednictvím začlenění mezinárodních závazků a norem, je tento návrh výjimečně prezentován bez posouzení dopadů.

- **Účelnost právních předpisů a zjednodušování**

Cílem návrhu je zavedení mezinárodních závazků a norem do právního řádu EU a aktualizace právního rámce tak, aby bylo možné náležitě reagovat na měnící se teroristickou hrozbu. Zavedení různých trestných činů v rámci samostatných článků (například místo pouhého přidání nových trestných činů ve formě pododstavců a bodů do stávajícího článku 3 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV) a vysvětlení obecných podmínek vztahujících se na tyto trestné činy (viz zejména ustanovení v hlavě IV) usnadní pochopit skutkové podstaty příslušných trestných činů. Členským státům to pomůže při provádění a uplatňování příslušných ustanovení. Navíc rozsah působnosti dalších nástrojů EU týkajících se teroristických trestných činů (například zejména nástrojů pro přeshraniční výměnu informací a spolupráci) bude rovněž jasnější, což následně usnadní uplatňování těchto ustanovení příslušnými orgány.

- **Základní práva**

Evropská unie je založena na hodnotách zakotvených v článku 2 SEU a uznává práva, svobody a zásady stanovené v Listině základních práv v souladu s čl. 6 odst. 1 SEU. Bezpečnost a dodržování základních práv nepředstavují konfliktní cíle, nýbrž soudržné a vzájemně se doplňující politické cíle.¹⁸ Přístup EU je založen na společných demokratických hodnotách našich otevřených společností, včetně právního státu, a musí dodržovat a

¹⁷ Dokument Rady 15715/2/14.

¹⁸ Článek 6 Listiny základních práv a rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 8. dubna 2014 ve spojených věcech C-293/12 a C-594/12, bod 42.

prosazovat základní práva, jak jsou uvedena v Listině základních práv, která znovu potvrzuje, s náležitým ohledem na pravomoci a povinnosti Společenství a Unie a zásadu subsidiarity a na práva, která vycházejí zejména z ústavních tradic a mezinárodních závazků společných členským státům, včetně Smlouvy o Evropské unii, smluv Společenství, Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a judikatury Soudního dvora Evropských společenství a Evropského soudu pro lidská práva. Všechna opatření k posílení bezpečnosti musí být v souladu se zásadami nezbytnosti, proporcionality a zákonnosti, s odpovídajícími zárukami pro zajištění odpovědnosti a soudní nápravy.¹⁹

Navrhovaná opatření zahrnují právní předpisy umožňující náležitě reagovat na měnící se teroristickou hrozbu. Pomáhají snižovat riziko teroristických útoků a omezovat možnosti pro radikalizaci a nábor. Zatímco konečným cílem těchto opatření je ochrana základních práv obětí a potenciálních obětí, zejména práva na život a práva na fyzickou a duševní integritu, veškeré právní předpisy v oblasti trestního práva mají nevyhnutelně dopad na výkon základních práv zejména osob podezřelých, obviněných nebo odsouzených z trestných činů terorismu a trestných činů spojených s teroristickou skupinou a teroristickými činnostmi. Zavedení, provádění a uplatňování kriminalizace musí probíhat při plném dodržování základních práv. Každé omezení výkonu práv a svobod musí být v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv, konkrétně musí být v souladu se zásadou proporcionality, pokud jde o legitimní cíl objektivně naplňovat cíle obecného zájmu uznávaný Uníí nebo potřebu ochrany práv a svobod druhého, být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod.

V tomto kontextu je třeba zohlednit řadu základních práv a svobod zakotvených v Listině základních práv. Mezi práva, která jsou mimořádně důležitá pro navrhované opatření patří práva uvedená v hlavě I Listiny základních práv týkající se důstojnosti (článek 1), právo na život a na nedotknutelnost lidské osobnosti (články 2 a 3) právo na svobodu a bezpečnost (článek 6 Listiny), právo na respektování soukromého a rodinného života (článek 7 Listiny), ochrana osobních údajů (článek 8 Listiny), svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání (článek 10 Listiny), svoboda projevu a informací (článek 11 Listiny), svoboda shromažďování a sdružování (článek 12 Listiny), právo na vlastnictví (článek 17 Listiny), právo na azyl a ochranu v případě vystěhování, vyhoštění nebo vydání (články 18 a 19 Listiny), všeobecný zákaz diskriminace založené na rase, barvy pleti, etnickém nebo sociálním původu, genetických rysech, jazyku, náboženském vyznání nebo přesvědčení, politických názorech či jakýchkoli jiných názorech (článek 21 Listiny), práva dítěte (článek 24 Listiny), volný pohyb a pobyt (článek 45 Listiny), právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces (článek 47 Listiny), presumpce neviny a právo na obhajobu (články 48 Listiny), zásady zákonnosti a přiměřenosti trestných činů a trestů (článek 49 Listiny) a právo nebýt dvakrát trestně stíhán nebo trestán za stejný trestný čin (*ne bis in idem*, článek 50 Listiny), výčet však není vyčerpávající.

Všechna opatření přijatá EU a jejími členskými státy, která se týkají kriminalizace teroristických činů a činností souvisejících s teroristickými trestnými činy, jak stanoví tato směrnice, a určení trestních sankcí a sankcí jiné než trestní povahy za ně se musí řídit zásadou zákonnosti a přiměřenosti trestných činů a trestů, presumpce neviny a práva na obhajobu, a měla by zabránit jakékoliv formě svévole. Kromě toho musí být v souladu se všeobecným zákazem diskriminace, včetně založené na rase, barvě pleti, etnickém nebo sociálním původu,

¹⁹ Článek 52 odst. 1 Listiny základních práv; rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 8. dubna 2014 citovaný výše.

genetických rysech, jazyku, náboženském vyznání nebo přesvědčení, politických názorech či jakýchkoli jiných názorech, a zabránit jakékoli formě diskriminačního nebo rasistického přístupu, a to rovněž v zájmu prevence stigmatizace určitých skupin nebo komunit.

Základní práva obecně a zásada proporcionality jsou respektovány tím, že se skutkové podstaty trestných činů omezují na to, co je nezbytné, aby bylo možné stíhat činy, které představují zvláštní hrozbu pro bezpečnost. To se odráží v bodech odůvodnění (viz například body odůvodnění 19 a 20).

Přesněji nový trestný čin vycestování do zahraničí za účelem terorismu může omezit právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, které zaručuje čl. 21 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie a směrnice 2004/38/ES. Směrnice 2004/38/ES umožňuje zavést opatření, která omezují volný pohyb z důvodu politiky a veřejné bezpečnosti, včetně předcházení trestné činnosti.

Údaje osob podezřelých z trestných činů vymezených touto směrnicí musí být zpracovány v souladu se základním právem na ochranu osobních údajů a stávajícími platnými právními předpisy. Navrhovaná směrnice neobsahuje žádné modifikace stávajícího režimu, nemá tedy ani dopad na právo na soukromí a ochranu údajů.

Tímto návrhem není dotčena odpovědnost členského státu, pokud jde o udržování práva a veřejného pořádku a ochranu vnitřní bezpečnosti podle článku 72 SFEU, v souvislosti s nímž zůstávají orgány členských států vázané svými povinnostmi v oblasti lidských práv, jež vycházejí z vnitrostátních právních předpisů a z mezinárodních smluv, kterými jsou vázány, zejména pak z Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, jejímiž signatáři jsou všechny členské státy.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Návrh nemá bezprostřední dopad na rozpočet Unie.

5. OSTATNÍ PRVKY

• Plány provádění a monitorování, hodnocení a podávání zpráv

Provádění směrnice bude Komise sledovat na základě informací poskytovaných členskými státy o opatřeních, která přijaly s cílem uvést v platnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí.

Po dvou letech od uplynutí lhůty pro provedení směrnice předloží Komise zprávu Evropskému parlamentu a Radě, v níž posoudí, do jaké míry členské státy přijaly opatření nezbytná pro dosažení souladu s touto směrnicí.

Po čtyřech letech od uplynutí lhůty pro provedení směrnice předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu, v níž posoudí dopad a přidanou hodnotu směrnice a doplní odpovídajícími návrhy, budou-li třeba. Za tímto účelem uskuteční Komise konzultace s členskými státy a zúčastněnými stranami, zejména s agenturami Europol, Eurojust a Agenturou EU pro základní práva. Komise rovněž zohlední informace poskytnuté členskými státy podle rozhodnutí Rady 2005/671/SVV.

• Vysvětlující dokumenty

Žádné vysvětlující dokumenty o provedení nejsou nezbytné.

- **Podrobné vysvětlení zvláštních ustanovení návrhu**

Hlava I: Předmět a definice

Článek 1: Předmět – Toto ustanovení vymezí účel a oblast působnosti navrhované směrnice, zejména stanoví minimální pravidla týkající se teroristických trestných činů, trestných činů spojených s teroristickou skupinou a trestných činů spojených s teroristickou činností, jakož i zvláštní opatření na ochranu a pomoc obětem terorismu.

Článek 2: Definice – Toto ustanovení obsahuje definici pojmů „finanční prostředky“ (v souvislosti s trestným činem financování terorismu, viz článek 11) v souladu s *acquis* EU²⁰, „právní osoba“ (v souvislosti s povinností zavést odpovědnost právnických osob, viz článek 19) a „teroristická skupina“ (v souvislosti s trestnými činy spojenými s teroristickou skupinou, viz článek 4, jenž je totožný s definicí již dříve obsaženou v čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV).

Hlava II: Teroristické trestné činy a trestné činy spojené s teroristickou skupinou

Článek 3: Teroristické trestné činy – Toto ustanovení definuje, jaké trestné činy by měly být ve členských státech považovány za teroristické trestné činy. Toto ustanovení již bylo zahrnuto v článku 1 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV a zůstalo od té doby beze změn. Hlavním cílem tohoto ustanovení je sblížení definice teroristických trestných činů ve všech členských státech zavedením specifické a společné kvalifikace určitých jednání jako teroristických trestných činů. Teroristické činy představují závažné trestné činy, které se stávají teroristickými trestnými činy z důvodu motivace pachatele. Pojem teroristických trestných činů tedy zahrnuje kombinaci dvou složek: objektivní složky, jelikož odkazuje na seznam závažných trestných činů, jak jsou definovány odkazem na vnitrostátní právní předpisy, a subjektivní složky, jelikož se tyto činy považují za teroristické trestné činy, pokud byly spáchány s konkrétním záměrem.

Článek 4: Trestné činy spojené s teroristickou skupinou – Toto ustanovení ukládá členským státům povinnost kriminalizovat vedení činnosti teroristické skupiny nebo účast na nich s vědomím, že taková účast napomáhá trestné činnosti teroristické skupiny. Toto ustanovení má za cíl zajistit, že vedení teroristické skupiny a účast na jejích činnostech jsou samy o sobě považovány za nezávislé skutkové podstaty a přistupuje se k nim jako k teroristickým trestným činům. Bylo již součástí článku 2 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV a nebylo pozměněno ani při změně v roce 2008. Přizpůsobení stávajícího právního rámce mezinárodním závazkům (zejména článku 2 Dodatkového protokolu) nevyžaduje revizi tohoto článku. Vysvětlující zpráva k Dodatkovému protokolu objasňuje, že definice teroristické skupiny je ponechána na zúčastněných stranách.

Hlava III - Trestné činy spojené s teroristickými činnostmi

Trestné činy vymezené v rámci této hlavy jsou velmi závažné povahy, jelikož mají potenciál vést k spáchání teroristických trestných činů a umožnit teroristům a teroristickým skupinám pokračovat v trestné činnosti a dále ji rozvíjet. Zatímco tyto trestné činy nevyžadují spáchání teroristického trestného činu, jak je vysvětleno v článku 15, zahrnují rovněž objektivní složku,

²⁰ Totožný s článkem 1 nařízení Rady (ES) č 2580/2001 ze dne 27. prosince 2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu (Úř. věst. L 344, 28.12.2001, s. 70).

zejména jasně vymezené jednání a okolnosti, i subjektivní složku, tedy úmysl (záměr) nebo srozumění pachatele nebo potenciálního pachatele, že jeho chování může vést k páčání teroristických trestných činů nebo k přispění k nim. Tyto složky se prokazují v souladu s vnitrostátním právem členského státu prostřednictvím důkazních prostředků předložených k přezkoumání nezávislému soudu nebo tribunálu v souladu s platnou úpravou trestního řízení členského státu, příslušnými ustanoveními *acquis* EU v oblasti procesních práv podezřelých nebo obviněných v trestním řízení a při plném dodržení záruk základního práva na spravedlivý proces, presumpce nevinu a práva na obhajobu, jak jsou zakotveny v Listině základních práv.

Článek 5: Veřejné podněcování ke spáchání teroristického trestného činu – Tento trestný čin byl zaveden rámcovým rozhodnutím 2008/919/SVV (které nový trestný čin zavedlo v článku 3 odst. 1 písm. a)) provádějícím článkem 5 Úmluvy Rady Evropy o předcházení terorismu.

Podle toho ustanovení jsou za trestné činy považovány například glorifikace sebevraždných atentátníků, povzbuzování k násilnému džihádu, přímé výzvy k zabíjení nevěřících, ospravedlňování terorismu nebo šíření zpráv či vyobrazení brutálních atentátů coby způsobu, jak získat pro teroristy publicitu nebo prokázat jejich moc, pokud takové chování vytváří ve skutečnosti riziko spáchání teroristických činů a pokud cílem šíření takových informací je podpora teroristických činností (ne nutně konkrétní teroristické organizace). Tyto zprávy a vyobrazení mohou rovněž obsahovat očerňování obětí terorismu, včetně jejich rodin. Ustanovení má také zajistit, aby bylo trestné šíření prostřednictvím internetu informací, které podporují páčání teroristických trestných činů nebo předávání teroristických znalostí.

Článek 6: Nábor teroristů – Tento trestný čin byl zaveden rámcovým rozhodnutím 2008/919/SVV (zavádějícím tento nový trestný čin v čl. 3 odst. 1 písm. b)) za účelem provedení článku 6 Úmluvy Rady Evropy o předcházení terorismu. Jak je objasněno ve vysvětlivkách k této Úmluvě, trest podle tohoto ustanovení „vyžaduje náborářův úmysl, aby osoba nebo osoby, o jejichž nábor usiluje, spáchaly nebo přispěly ke spáchání teroristických trestných činů nebo se připojily ke sdružení nebo skupině za tímto účelem, přičemž není podstatné,“ zda se oslovení rekruti skutečně podílí na spáchání teroristického činu nebo se stanou členy sdružení nebo skupiny za tímto účelem. Toto ustanovení má trestnímu soudnictví poskytnout odpovídající nástroje k potlačování rozsáhlých náborových aktivit jednotlivců nebo náborových sítí.

Článek 7: Poskytování výcviku teroristů – Tento trestný čin byl zaveden rámcovým rozhodnutím 2008/919/SVV (zavádějícím tento nový trestný čin v čl. 3 odst. 1 písm. c)) za účelem provedení článku 7 Úmluvy Rady Evropy o předcházení terorismu. Cílem jeho zařazení bylo zachytit šíření návodů a (online) příruček určených pro výcvik nebo plánování útoků a konkrétněji šíření (prostřednictvím internetu) informací o teroristických prostředcích a metodách, které fungují jako jakýsi „virtuální výcvikový tábor“. Ačkoli zvláštní důraz byl kladen na využití internetu, rozsah teroristického výcviku se neomezuje pouze na poskytování návodů prostřednictvím internetu, ale zahrnuje také tradičnější výcvik.

Nové trestné činy zavedené za účelem provedení Dodatkového protokolu k Úmluvě Rady Evropy o předcházení terorismu – Trestné činy absolvování výcviku teroristů, vycestování do zahraničí za účelem terorismu a organizování cesty do zahraničí za účelem terorismu nebo jakékoli napomáhání při vycestování jsou zavedeny za účelem provedení Dodatkového protokolu. Některá z níže uvedených vysvětlení vycházejí z vysvětlující zprávy k protokolu.

Článek 8: Absolvování výcviku – Návrh se nevztahuje pouze na poskytování výcviku teroristů (zahrnutém již v rámcovém rozhodnutí 2008/919/SVV), ale také absolvováním takového výcviku, který umožní příjemci spáchat nebo podílet se na spáchání teroristických trestných činů.

Toto ustanovení provádí článek 3 Dodatkového protokolu. Poskytne donucovacím orgánům a státním zástupcům další nástroje k boji proti hrozbě, kterou představují potenciální pachatelé, včetně těch, co jednají sami, díky možnosti vyšetřovat a stíhat výcvikové činnosti, jež mají potenciál vést ke spáchání teroristických trestných činů. Výcvik teroristů lze absolvovat osobně, například návštěvou výcvikového tábora teroristického sdružení nebo skupiny, nebo prostřednictvím různých elektronických médií, včetně internetu. Avšak pouhá návštěva internetových stránek obsahujících informace nebo přijetí komunikace, které by mohly být využity pro výcvik teroristů, nestačí ke spáchání trestného činu absolvování výcviku teroristů. Pachatel se musí výcviku aktivně účastnit. Členské státy se však mohou rozhodnout kriminalizovat ve svém vnitrostátním právu formy „samostudia“.

Účelem absolvování výcviku teroristů navíc musí být spáchání nebo podíl na spáchání teroristických trestných činů, jak je definuje článek 3, a pachatel musí mít úmysl takto jednat. Účast na jinak zákonné činnosti, například v kurzu chemie na univerzitě, leteckém výcviku, nebo absolvování vojenského výcviku poskytovaného státem, lze také považovat za spáchání trestného činu absolvování výcviku teroristů, pokud lze prokázat, že osoba absolvující tento výcvik má požadovaný zločinný úmysl využít získaný výcvik ke spáchání teroristického trestného činu.

Článek 9: Vycestování do zahraničí za účelem terorismu – Tento trestný čin se týká především fenoménu zahraničních teroristických bojovníků prostřednictvím kriminalizace vycestování do jiné země za účely terorismu. Článek 9 má provést článek 4 Dodatkového protokolu.

Cílem tohoto ustanovení je zavázat členský stát ke kriminalizaci vycestování do jiné země, pokud lze prokázat, že zamýšleným účelem této cesty je spáchat, podílet se na spáchání, nebo se účastnit teroristických trestných činů vymezených v článku 3, nebo poskytovat či absolvovat výcvik teroristů, jak jej vymezují články 7 a 8. Vedle požadavků stanovených v Dodatkovém protokolu, toto ustanovení zahrnuje i cestování za účelem účasti na činnostech teroristické skupiny, jak jsou definovány v článku 4. Kriminalizace cest za tímto účelem je stejně důležitá, aby byla řešena hrozba, kterou představují zahraniční terorističtí bojovníci, a poskytně vyšetřovatelům a státním zástupcům nástroje potřebné k tomu, aby mohli účinně stíhat různé účely a činnosti sledované zahraničními teroristickými bojovníky.

Ustanovení se týká vycestování do třetích zemí, jakož i do členských států EU, a to i do států států státní příslušnosti nebo bydliště pachatele. Cesta do státu určení může být přímá nebo přes jiné tranzitní státy.

Ustanovení o kriminalizaci vycestování do zahraničí za účelem terorismu podle této směrnice bude mít potenciální dopad na všechny jedince cestující do jiné země. Závažnost hrozby, kterou představují zahraniční terorističtí bojovníci, vyžaduje ráznou reakci, která by na druhou stranu měla být plně v souladu se základními právy a svobodami a zásadami právního státu. Článek 9 se zabývá pouze kriminalizací cestování za velmi specifických podmínek a s konkrétním záměrem, pokud jde o účel cesty.

Článek 10: Organizování cesty do zahraničí za účelem terorismu nebo jakékoli napomáhání při vycestování – Toto ustanovení provádí článek 6 Dodatkového protokolu a vyžaduje, aby členské státy kriminalizovaly jednání, kterým se umožňuje cestování za účelem terorismu, jako je organizování cesty nebo jakékoli napomáhání při vycestování. Termín „organizace“ zahrnuje řadu úkonů týkajících se praktických opatření souvisejících s vycestováním, například nákup letenek a plánování trasy. Termín „jakékoli další napomáhání“ zahrnuje všechny další úkony, které nespádají pod pojem „organizace“, jež cestující osobě napomáhají k dosažení destinace. Jako příklad je možné zmínit pomoc cestující osobě při nezákonném překročení hranice. Kromě úmyslného jednání musí pachatel vědět, že pomoc je poskytována za účelem terorismu.

Článek 11: Financování terorismu – Toto ustanovení vyžaduje, aby členské státy kriminalizovaly poskytování finančních prostředků ke spáchání teroristických trestných činů a trestných činů spojených s teroristickými skupinami a teroristickými činnostmi. Definice je v souladu s definicí financování terorismu uvedenou ve směrnici 2015/849/EU, která zahrnuje financování všech trestných činů, jak je definují články 1 až 4 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2008/919/SVV. Pojem „finanční prostředky“ je definován v článku 2 navrhované směrnice.

Kromě toho začlenění financování cesty do zahraničí za účelem terorismu (trestný čin, který do rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV dříve zahrnut nebyl) provádí článek 5 Dodatkového protokolu k Úmluvě Rady Evropy o předcházení terorismu, jakož i doporučení FATF č. 5 (jak bylo vysvětleno v nedávno přijaté změně vysvětlivek k doporučení č. 5). Podle článku 15 není nutné, aby byl trestný čin skutečně spáchán, nebo aby byla doložena vazba na konkrétní teroristický trestný čin nebo trestné činy spojené s teroristickými činnostmi. Článek 11 ve spojení s článkem 15 provádí výše uvedené doporučení FATF, které vyžaduje, aby financování terorismu bylo trestným činem i v případě, neexistuje-li spojitost s konkrétním teroristickým činem nebo činy.

Finanční prostředky mohou pocházet z jednoho zdroje, např. ve formě půjčky nebo daru poskytnutého cestující osobě jinou fyzickou nebo právnickou osobou, nebo z různých zdrojů prostřednictvím sbírky pořádané jednou nebo více fyzickými či právníckými osobami.

Články 12–14: krádež s přitěžujícími okolnostmi, vydírání a podvody s cílem spáchat teroristické trestné činy – Poslední soubor trestných činů spojených s terorismem (viz články 12 až 14 týkající se krádeže s přitěžujícími okolnostmi, vydírání a podvodů s cílem spáchat některý z trestných činů uvedených v čl. 3 nebo čl. 4 písm. b). Tyto trestné činy jsou již součástí článku 3 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV. Členské státy by měly přijmout opatření nezbytná na zajištění, že přípravná jednání ke spáchání těchto trestných činů s cílem spáchat určité teroristické trestné činy budou kriminalizována jako činnosti spojené s terorismem bez ohledu na to, zda teroristický trestný čin jako takový byl spáchán, např. krádež výbušnin se záměrem jejich využití při teroristickém činu, kde ale plánovaný teroristický útok není proveden.

Hlava IV: Obecná ustanovení k teroristickým trestným činům, trestným činům spojeným s teroristickou skupinou a trestným činům spojeným s teroristickou činností

Článek 15: Vztah k teroristickým trestným činům – Toto ustanovení horizontální aplikace objasňuje, že u trestných činů spojených s teroristickou skupinou nebo teroristickými činnostmi (včetně trestných činů vymezených v článku 16) nebude nezbytné, aby byl

teroristický trestný čin skutečně spáchán, jak již stanoví článek 3 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2008/919/SVV. Například kriminalizace účasti na činnostech teroristické skupiny nevyžaduje předchozí nebo aktuální páčání teroristických činů. Navíc nebude nezbytné doložit vazbu na konkrétní teroristický trestný čin, nebo pokud jde o trestné činy v člancích 9 až 11, na konkrétní trestné činy spojené s teroristickými činnostmi. Pro kriminalizaci náboru teroristů není například nutné, aby rekrut byl osloven ke spáchání konkrétního teroristického trestného činu, nebo aby osoba poskytující teroristický výcvik dala rekrutovi pokyn ke spáchání konkrétního teroristického trestného činu. Ve stejném duchu je pro kriminalizaci financování terorismu dostačující, že existují znalosti o využívání finančních prostředků na podporu teroristických činností obecně, aniž by musely být spojeny například s konkrétní již naplánovanou cestou do zahraničí.

Článek 16: Pomoc, návod a pokus – Jedná se o ustanovení vztahující se na trestné činy uvedené výše, které vyžaduje, aby členské státy kriminalizovaly rovněž různé formy pomoci, návodu a pokusu, pokud jde o mnohé z uvedených trestných činů.

Pomoc k teroristickému trestnému činu může zahrnovat širokou škálu činností od poskytování finančních prostředků pro provedení teroristického útoku po poskytování podpůrných služeb nebo materiálu, jako je doprava (dopravní prostředky), zbraně, výbušniny nebo úkryt.

Kromě požadavků již stanovených v článku 4 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2008/919/SVV se navrhuje kriminalizovat i pomoc, pokud jde o absolvování výcviku teroristů. Přestože to Dodatečný protokol nevyžaduje, kriminalizace takového jednání je v souladu s kriminalizací pomoci u jiných přípravných jednání. Pomáhat člověku získat pokyny (například překladem teroristických informací v cizím jazyce při plném vědomí obsahu i jeho zamýšleného využití) není méně trestuhodné než nabízet podobnou podporu (překlad) osobě poskytující výcvik.

Navrhuje se rozšířit kriminalizaci na návod ke všem trestným činům. Návodce skutečně bývá často hnací silou na pozadí jednání bezprostředních pachatelů. Kromě jednání, které bylo již dříve kriminalizováno rámcovým rozhodnutím 2002/475/SVV, kriminalizuje současný návrh návod k trestným činům spojeným s teroristickými činnostmi uvedenými v hlavě III. Článek 16 se například bude vztahovat na osobu navádějící jinou osobu k aktivnímu náboru dalších osob nebo k vycestování do zahraničí za teroristickými účely.

Ve srovnání s rámcovým rozhodnutím 2002/475/SVV je další povinností členských států kriminalizace pokusu vycestování do zahraničí za účelem terorismu v souladu s čl. 4 odst. 3 Dodatečného protokolu. Navíc další povinnost spočívá v kriminalizaci pokusu i pomoci, pokud jde o financování terorismu v souladu s doporučením FATF č. 5 a definicí financování terorismu uvedenou ve směrnici 2015/48/EU. Navrhuje se také kriminalizace pokusu poskytování výcviku, jakož i náboru teroristů. Zohledňuje to požadavky čl. 9 odst. 2 Úmluvy Rady Evropy o předcházení terorismu, jakož i situaci ve většině členských států, které již dle prováděcí zprávy za rok 2014 pokusy u těchto trestných činů kriminalizovaly.

Článek 17: Sankce pro fyzické osoby – Toto ustanovení, které je již součástí článku 5 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV, se vztahuje na všechny trestné činy a ukládá členským státům, aby ukládaly účinné, přiměřené a odrazující tresty, které mohou vést k vydání pachatele. Druhý odstavec zdůrazňuje, že teroristický trestný čin by měl být trestán přísnější sankcí, než je ve vnitrostátním právu běžné u podobných trestných činů bez teroristického

úmyslu. U některých trestných činů je stanovena minimální hranice nejvyššího trestu, který má být udělen.

Navrhuje se, aby toto ustanovení zůstalo beze změny. Článek 11 Úmluvy Rady Evropy o předcházení terorismu, který platí v souladu s článkem 9 Dodatkového protokolu, nevyžaduje žádnou změnu.

Článek 18: Polehčující okolnosti – Toto ustanovení obsahoval již článek 6 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV (odkazující na „zvláštní okolnosti“) v návaznosti na usnesení Rady ze dne 20. prosince 1996 o osobách spolupracujících při soudním řízení v rámci boje proti organizované trestné činnosti. To umožňuje členským státům zohlednit některé polehčující okolnosti, které mohou zmírnit sankce ukládané teroristům. Navrhuje se, aby podstata tohoto ustanovení zůstala beze změny.

Článek 19: Odpovědnost právnických osob – Jedná se o ustanovení vztahující se na všechny trestné činy uvedené výše, které vyžaduje, aby členské státy zajistily, že právnické osoby lze činit odpovědné, avšak vyloučily, aby tato odpovědnost představovala alternativu k odpovědnosti fyzických osob. Toto ustanovení je v souladu s článkem 10 Úmluvy Rady Evropy o předcházení terorismu, který se uplatňuje podle článku 9 Dodatkového protokolu.

Toto ustanovení je převzato z článku 7 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV na základě standardního vzorce, který lze nalézt v dalších právních nástrojích EU zavazujících členské státy zajistit, aby právnické osoby bylo možné činit odpovědné za trestné činy uvedené v člancích 1 až 4 spáchané v jejich prospěch jakoukoliv osobou v určitých vedoucích pozicích v rámci této právnické osoby. Není nutné, aby tato odpovědnost byla výlučně trestní.

Článek 20: Druhy minimálních sankcí pro právnické osoby – Toto ustanovení již obsažené v článku 8 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV se vztahuje na sankce pro právnické osoby. Navrhuje se, aby toto ustanovení zůstalo beze změny. Článek 10 Úmluvy Rady Evropy o předcházení terorismu, který se uplatňuje podle článku 9 Dodatkového protokolu, nevyžaduje žádné změny.

Článek 21: Soudní příslušnost a trestní stíhání – Toto ustanovení zahrnuté již v rámcovém rozhodnutí 2002/475/SVV, použitelné na všechny trestné činy uvedené výše, vyžaduje stanovení příslušnosti justičních orgánů, které jim umožní zahájit vyšetřování, vést trestní stíhání a odsoudit trestné činy uvedené v této směrnici.

Výchozím bodem je zásada teritoriality obsažená v čl. 9 odst. 1 písm. a), podle níž každý členský stát musí stanovit soudní příslušnost svých soudů pro teroristické trestné činy spáchané zcela nebo zčásti na jeho území. Čl. 9 odst. 1 písm. b) a čl. 9 odst. 4 lze považovat za rozšíření této zásady. Kromě toho musí členský stát převzít extrateritoriální soudní příslušnost za trestné činy uvedené v člancích 1 až 4, kde pachatel je státním příslušníkem daného členského státu nebo má v tomto státě bydliště, nebo trestné činy spáchané ve prospěch právnické osoby usazené na jeho území nebo proti jeho institucím či obyvatelům, institucím Evropské unie nebo orgánům zřízeným v souladu se Smlouvou o založení Evropského společenství nebo Smlouvou o Evropské unii a se sídlem v těchto členských státech. Čl. 9 odst. 3 stanoví nezbytné soudní pravomoci pro uplatňování zásady „*aut dedere aut iudicare*“, která zavazuje členské státy stíhat teroristické trestné činy v případech, kdy odmítnou vydat podezřelou nebo odsouzenou osobu. Konečně zavedení rozšířených pravidel o soudní příslušnosti rovněž zavazuje k zavedení kritérií pro řešení pozitivních

kompetenčních konfliktů, k nimž může mezi členskými státy dojít. Čl. 9 odst. 2 stanoví seznam faktorů, které musí být za tímto účelem postupně zohledňovány.

Oproti pravidlům stanoveným v rámcovém rozhodnutí 2002/475/SVV se navrhuje zavedení soudní příslušnosti v souvislosti s trestným činem poskytování výcviku teroristů, jak je definován v článku 7 navrhované směrnice. Toto zvláštní ustanovení je nezbytné k zajištění účinného trestního stíhání pachatelů poskytujících teroristický výcvik, kteří (obvykle) nejsou občany EU. V případě neexistence tohoto zvláštního ustanovení by mohla být obviněna z nově zavedeného trestného činu absolvování výcviku teroristů (podle článku 21 odst. 1 písm. a) nebo c) navrhované směrnice) osoba podstupující výcvik (obvykle se státní příslušností nebo místem pobytu v EU), nikoliv však osoba poskytující výcvik (obvykle se státní příslušností nebo pobytem mimo EU). Vznikla by tak nemístná právní mezera. Proto se jeví jako nezbytné stanovit soudní příslušnost pro trestné činy spáchané poskytovateli výcviku teroristů neohledně na jejich státní občanství, a to s ohledem na možné dopady takového jednání na území Unie a úzkou materiální vazbu mezi trestnými činy poskytování a absolvování výcviku teroristů.

Hlava V: Ustanovení o podpoře, ochraně a právech obětí terorismu

Jak vysvětluje bod odůvodnění 16 navrhované směrnice, opatření předpokládaná v rámci této hlavy se v souladu s definicí ve směrnici o právech obětí vztahují na „oběti terorismu“. Přidaná hodnota zahrnutí této definice do směrnice spočívá v připomenutí a vyjasnění statusu rodinných příslušníků obětí, které zemřely v důsledku teroristického trestného činu. Vzhledem k tomu, že teroristické trestné činy mají často za následek ztráty na životech, je důležité ujasnit, že rodinní příslušníci obětí, jejichž smrt byla přímo způsobena těmito trestnými činy, kteří utrpí újmu v důsledku jejich smrti, jsou postaveni na úroveň přímých obětí a mohou požívat stejných práv. Navrhovaná směrnice omezuje oběti terorismu na ty osoby, které utrpěly škodu přímým následkem teroristických trestných činů uvedených v článku 3 navrhované směrnice. Na ostatní trestné činy zahrnuté do této směrnice, zejména trestné činy spojené s teroristickou skupinou nebo trestné činy spojené s teroristickými činnostmi, by se neměla vztahovat definice obětí terorismu, jelikož mají přípravnou povahu a nemají za následek přímé oběti.

Článek 22: Ochrana obětí a pomoc obětem terorismu –

První odstavec byl součástí článku 10 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV. Ukládá členským státům zajistit, aby vyšetřování a stíhání trestných činů, na které se vztahuje tato směrnice, nezáviselo na oznámení nebo obvinění ze strany obětí, alespoň tehdy, byly-li spáchány na území dotyčného členského státu.

V přístupu Evropské unie k boji proti terorismu je zvláštní význam přikládán ochraně obětí a pomoci obětem. Vzhledem k jejich specifickým potřebám se v odstavci 2 navrhuje objasnit uvedená opatření, která by členské státy měly přijmout, aby tyto potřeby uspokojily, s cílem dále upřesnit povinnosti členských států, které v současné době stanoví čl. 10 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV, což v případě potřeby umožní využít všech opatření k zajištění odpovídající pomoci.

Směrnice o právech obětí se vztahuje na všechny oběti zločinu a nevytváří žádné kategorie obětí. Nicméně směrnice o právech obětí uznává, že některé oběti mají zvláštní potřeby ochrany, které by se měly posuzovat individuálně, a že zvláštní pozornost by měla být

věnována obětem, které utrpěly značné škody mimo jiné z důvodu závažnosti trestného činu. V tomto ohledu by oběti terorismu měly být řádně zohledněny.

Směrnice o právech obětí podrobně neurčuje, jak uspokojit zvláštní potřeby obětí terorismu. Oběti terorismu vyžadují zejména patřičnou ochranu, podporu a pomoc. Proto je velmi důležité, aby obětem terorismu byla poskytnuta dobře organizovaná a profesionální pomoc při mimořádných událostech bezprostředně po útoku a následně po tak dlouhou dobu, jak to bude třeba. Tato okamžitá pomoc je přeživšími oběťmi terorismu často popisována jako „životně důležitá“. Navíc vzhledem k pravděpodobnosti, že oběti terorismu trpí posttraumatickou stresovou poruchou (PTSD) a dalšími újmami vyvolanými prožitým traumatem, je důležité nabídnout jim psychosociální pomoc, která bude v každém jednotlivém případě trvat tak dlouho, dokud to bude nutné. Navrhované ustanovení upravuje poskytování služeb kvalifikované odborné pomoci.

Přístup k informacím je dalším důležitým prvkem v situacích následujících po teroristickém útoku s velkou mediální pozorností, přičemž je zároveň nutné respektovat důvěrnou povahu trestního vyšetřování. Oběti jsou často zmatené kvůli protichůdným a neúplným informacím. Navrhované ustanovení proto vyžaduje, aby oběti měly přístup k informacím o svých právech a o dostupné pomoci a podpoře, stejně jako k informacím o ostatních obětech.

Cílem navrhovaných ustanovení není změnit již existující ustanovení EU o právech obětí, ale vymezit je způsobem, který nejlépe vyhovuje zvláštním potřebám obětí terorismu.

Článek 23: Práva obětí terorismu s bydlištěm v jiném členském státě – Teroristické útoky se snaží zasáhnout velké skupiny lidí a oběti často pocházejí z jiné země nebo mají bydliště v jiné zemi, než ve které došlo k teroristickému útoku. Z tohoto důvodu musí členské státy zajistit, aby jejich příslušné orgány přijaly vhodná opatření pro zmírnění obtíží, jimž čelí takové oběti, zejména s ohledem na přístup k informacím o právech obětí a o dostupných programech odškodnění. Kromě toho členské státy musí zajistit, aby oběti terorismu měly přístup k dlouhodobé emocionální a psychologické podpoře a odborné pomoci v místě svého bydliště.

Hlava VI: Závěrečná ustanovení

Článek 24: Nahrazení rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV o boji proti terorismu – Jedná se o ustanovení, jímž se nahrazuje rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2008/919/SVV.

Článek 25: Provedení – S ohledem na naléhavost provedení navrhovaných dalších trestných činů je nezbytná krátká lhůta pro provedení. Lhůta pro provedení v délce 12 měsíců byla stanovena na základě předpokladu, že jednání budou probíhat rychle.

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY**o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV o boji proti terorismu**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 83 odst. 1 a čl. 82 odst. 2 písm. c) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

poté, co postoupily návrh legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Evropská unie se zakládá na univerzálních hodnotách lidské důstojnosti, svobody, rovnosti a solidarity, na úctě k lidským právům a základním svobodám. Je založena na zásadách demokracie a právního státu, zásadách, které jsou členským státům společné.
- (2) Teroristické činy představují jedno z nejzávažnějších porušení univerzálních hodnot lidské důstojnosti, svobody, rovnosti a solidarity, požívání lidských práv a základních svobod, na nichž je Evropská unie založena. Představují rovněž jeden z nejzávažnějších útoků proti demokracii a zásadám právního státu, které jsou členským státům společné a na nichž je Evropská unie založena.
- (3) Rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV²¹ je základním kamenem trestního soudnictví v boji proti terorismu. Právní rámec společný pro všechny členské státy a zejména harmonizované definice teroristických trestných činů slouží jako měřítko pro výměnu informací a spolupráci mezi příslušnými vnitrostátními orgány podle rámcového rozhodnutí Rady 2006/960/SVV,²² rozhodnutí Rady 2008/615/SVV²³ a rozhodnutí Rady 2005/671/SVV,²⁴ nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013,²⁵ rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV²⁶ a rámcového rozhodnutí Rady 2002/465/SVV.²⁷

²¹ Rámcové rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu (Úř. věst. L 164, 22.6.2002, s. 3).

²² Rámcové rozhodnutí Rady 2006/960/SVV ze dne 18. prosince 2006 o zjednodušení výměny operativních a jiných informací mezi donucovacími orgány členských států Evropské unie (Úř. věst. L 386, 29.12.2006, s. 89).

²³ Rozhodnutí Rady 2008/615/SVV ze dne 23. června 2008 o posílení přeshraniční spolupráce, zejména v boji proti terorismu a přeshraniční trestné činnosti (Úř. věst. L 210, 6.8.2008, s. 1).

²⁴ Rozhodnutí Rady 2005/671/SVV o výměně informací a spolupráci v oblasti teroristických trestných činů (Úř. věst. L 253, 29.9.2005, s. 22).

²⁵ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 ze dne 26. června 2013 o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti

- (4) V posledních letech došlo k prudkému rozvoji a nárůstu hrozby terorismu. Jedinci označovaní jako „zahraniční terorističtí bojovníci“ cestují do zahraničí za účelem terorismu. Vracející se zahraniční terorističtí bojovníci představují zvýšenou bezpečnostní hrozbu pro všechny členské státy EU. Zahraniční terorističtí bojovníci byli spojeni i s několika nedávnými útoky nebo pokusy o ně, včetně útoku v Paříži ze dne 13. listopadu 2015. Kromě toho Evropská unie a její členské státy čelí zvýšené hrozbě ze strany jednotlivců inspirovaných nebo řízených zahraničními teroristickými skupinami, kteří ale zůstávají v Evropě.
- (5) S ohledem na vývoj teroristických hrozeb a právních závazků Unie a členských států v rámci mezinárodního práva by ve všech členských státech mělo dojít k dalšímu sblížení definice teroristických trestných činů, včetně trestných činů spojených s teroristickou skupinou a trestných činů spojených s teroristickými činnostmi, aby komplexněji zahrnovala jednání související zejména se zahraničními teroristickými bojovníky a financováním terorismu. Tyto formy jednání by měly být trestné i v případě, jsou-li páčány prostřednictvím internetu včetně sociálních médií.
- (6) Trestné činy spojené s teroristickými činnostmi jsou velmi závažné povahy, jelikož mají potenciál vést ke spáchání teroristických trestných činů a umožnit teroristům a teroristickým skupinám udržovat a dále rozvíjet jejich trestnou činnost, což ospravedlňuje kriminalizaci takového jednání.
- (7) Trestné činy spojené s veřejným podněcováním k páčání teroristických trestných činů zahrnují mimo jiné glorifikaci a ospravedlňování terorismu nebo šíření zpráv či vyobrazení, včetně těch s oběťmi terorismu, jako způsobu získání publicity pro terorismus nebo k vážnému zastrašování obyvatelstva, za předpokladu, že takové jednání způsobí nebezpečí spáchání teroristických činů.
- (8) Vzhledem k závažnosti ohrožení a nutnosti zastavit zejména příliv zahraničních teroristických bojovníků je nezbytné kriminalizovat vycestování do zahraničí za teroristickými účely, a to nejen s cílem páchat teroristické trestné činy a poskytovat nebo absolvovat výcvik, ale také účastnit se činnosti teroristické skupiny. Jakékoliv jednání, kterým se usnadňuje takové vycestování, musí být rovněž trestné.
- (9) Kriminalizace absolvování výcviku teroristů doplňuje stávající trestný čin poskytování výcviku a řeší specificky rizika, která představují osoby, jež se aktivně připravují na spáchání teroristických trestných činů, včetně těch, které v konečném důsledku konají samostatně.
- (10) Financování terorismu by mělo být v členských státech trestné a mělo by zahrnovat financování teroristických činů, teroristické skupiny i ostatních trestných činů spojených s teroristickými činnostmi, jako například nábor a výcvik nebo vycestování pro teroristické účely, a to s cílem narušit podpůrné struktury napomáhající páčání teroristických trestných činů. Pomoc nebo pokus financování terorismu by měly být rovněž trestné.

v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (Úř. věst. L 180, 29.6.2013, s. 1).

²⁶ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, (Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1).

²⁷ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/465/SVV ze dne 13. června 2002 o společných vyšetřovacích týmech (Úř. věst. L 162, 20.6.2002, s. 1).

- (11) Mimoto by mělo být v členských státech trestným činem poskytování materiální podpory terorismu prostřednictvím osob působících jako zprostředkovatelé při dodávkách nebo pohybu služeb, aktiv a zboží, včetně obchodních transakcí zahrnujících vstup do nebo výstup z Unie, jakožto pomoc terorismu nebo financování terorismu, jde-li o jednání s vědomím, že tyto operace nebo výnosy z nich mají zcela nebo zčásti sloužit teroristickým účelům nebo že z nich budou mít užitek teroristické skupiny.
- (12) Pokus vycestování do zahraničí za teroristickými účely by měl být trestný, stejně jako pokus výcviku a náboru teroristů.
- (13) S ohledem na trestné činy uvedené v této směrnici se pojem úmyslu musí vztahovat na všechny prvky skutkové podstaty těchto trestných činů. Úmyslná povaha jednání nebo opomenutí může být vyvozena z objektivních, skutkových okolností.
- (14) Kromě toho sankce pro fyzické i právnické osoby, které spáchaly tyto trestné činy nebo za ně jsou odpovědné, by měly být stanoveny tak, aby odrážely závažnost těchto trestných činů.
- (15) Měla by být stanovena pravidla soudní příslušnosti, která zajistí účinné stíhání teroristických trestných činů. Obzvláště se jeví jako nezbytné stanovit soudní příslušnost pro trestné činy spáchané poskytovateli výcviku teroristů bez ohledu na jejich státní příslušnost, vzhledem k možným dopadům takového jednání na území Unie a úzké materiální souvislosti mezi trestnými činy poskytování a absolvování výcviku teroristů.
- (16) Členský stát by měl přijmout specifická opatření odpovídající konkrétním potřebám obětí terorismu, pokud jde ochranu, podporu a pomoc, čímž dále vymezí a prohloubí práva již obsažená ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU²⁸. Oběti terorismu jsou vymezeny v článku 1 směrnice 2012/29/EU v souvislosti s teroristickými trestnými činy uvedenými v článku 3. Opatření, která by členské státy měly přijmout, by měla zajistit, že v případě teroristického útoku se obětím terorismu dostane emocionální a psychologické podpory, včetně podpory a poradenství při traumatech, a jakýchkoliv příslušných právních, praktických či finančních informací a poradenství.
- (17) Členské státy by mezi sebou měly spolupracovat s cílem zajistit přístup k informacím o právech, dostupných podpůrných službách a dostupných programech odškodnění pro všechny oběti terorismu. Kromě toho by členské státy měly zajistit, aby oběti terorismu měly přístup k dlouhodobým podpůrným službám v zemi svého bydliště, a to i v případě, že k teroristickému trestnému činu došlo v jiném členském státě EU.
- (18) Vzhledem k tomu, že cílů této směrnice nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států jednajících samostatně, a proto jich z důvodu potřeby celoevropských harmonizovaných pravidel může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku 5 tato směrnice nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.
- (19) Tato směrnice ctí zásady uznané v článku 2 Smlouvy o Evropské unii, respektuje základní práva a svobody a dodržuje zásady uznávané zejména Listinou základních

²⁸

Směrnice 2012/29/EU Evropského parlamentu a Rady ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 (Úř. věst. L 315, 14.11.2012, s. 37).

práv Evropské unie, včetně těch uvedených v hlavách II, III, V a VI této Listiny, které zahrnují mimo jiné právo na svobodu a bezpečnost, svobodu projevu a informací, svobodu sdružování a svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání, všeobecný zákaz diskriminace, zejména založené na rase, barvy pleti, etnickém nebo sociálním původu, genetických rysech, jazyku, náboženském vyznání nebo přesvědčení, politických názorech či jakýchkoli jiných názorech, právo na respektování soukromého a rodinného života a právo na ochranu osobních údajů, zásady zákonnosti a přiměřenosti trestných činů a trestů zahrnující rovněž požadavek přesnosti, srozumitelnosti a předvídatelnosti v trestním právu, presumpci neviny, jakož i volný pohyb, jak je stanoví čl. 21 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie a směrnice 2004/38/ES. Provádění této směrnice se musí řídit těmito právy a zásadami.

- (20) Provádění kriminalizace podle této směrnice by mělo být přiměřené povaze a okolnostem trestného činu s ohledem na sledované zákonné cíle a jejich nezbytnost v demokratické společnosti a mělo by vyloučit jakoukoli formu svévole nebo diskriminace.
- (21) U členských států vázaných touto směrnicí by směrnice měla nahradit rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV²⁹.
- (22) V souladu s článkem 3 protokolu (č. 21) o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, oznámily Spojené království a Irsko své přání účastnit se přijímání a používání této směrnice.

A/NEBO

- (23) V souladu s články 1 a 2 protokolu (č. 21) o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se Spojené království a Irsko neúčastní přijímání a uplatňování této směrnice, a proto pro ně není závazná a nepodléhá jejímu uplatňování.]
- (24) V souladu s články 1 a 2 protokolu (č. 22) o postavení Dánska připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání této směrnice, a proto pro něj není závazná a nepodléhá jejímu uplatňování. Rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV bude pro Dánsko i nadále závazné a použitelné.

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

HLAVA I: PŘEDMĚT A DEFINICE

Článek 1 Předmět

Tato směrnice stanoví minimální pravidla pro definici trestných činů a trestních sankcí v oblasti teroristických trestných činů, trestných činů spojených s teroristickou skupinou a trestných činů spojených s teroristickými činnostmi, jakož i zvláštní opatření na ochranu obětí terorismu a na pomoc obětem terorismu.

²⁹

Ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2008/919/SVV ze dne 28. listopadu 2008, kterým se mění rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV (Úř. věst. L 330, 9.12.2008, s. 21).

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se použijí následující definice:

- a) „finančními prostředky“ se rozumí majetek všeho druhu, ať hmotný nebo nehmotný, movitý nebo nemovitý, bez ohledu na způsob jeho získání, a právní dokumenty nebo nástroje v jakékoliv formě včetně elektronické nebo digitální, které dokládají vlastnictví takového majetku nebo podíl na něm, včetně bankovních úvěrů, cestovních šeků, bankovních šeků, platebních příkazů, akcií, cenných papírů, dluhopisů, smenek, akreditivů;
- b) „právní osobou“ se rozumí každý subjekt, který má podle příslušné právní úpravy právní subjektivitu, s výjimkou států nebo veřejných subjektů při výkonu státní moci a s výjimkou veřejných mezinárodních organizací;
- c) „teroristickou skupinou“ se rozumí strukturované sdružení více než dvou osob existující po delší dobu, které jedná ve shodě s cílem páchat teroristické trestné činy;
- d) „strukturovanou skupinou“ se rozumí skupina, která není nahodile vytvořena za účelem bezprostředního spáchání trestného činu, její členové nemusejí mít formálně vymezené úlohy, není nezbytná kontinuita členství ani rozvinutá struktura.

HLAVA II:

TERORISTICKÉ TRESTNÉ ČINY A TRESTNÉ ČINY SPOJENÉ S TERORISTICKOU SKUPINOU

Článek 3

Teroristické trestné činy

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby byla za teroristické trestné činy považována úmyslná jednání uvedená v odstavci 2, vymezená ve vnitrostátních právních předpisech jako trestné činy, které mohou vzhledem ke své povaze nebo souvislostem závažně poškodit zemi nebo mezinárodní organizaci, byla-li spáchána s jedním nebo více následujícími cíli:
 - a) závažným způsobem zastrašit obyvatelstvo;
 - b) protiprávně přinutit vládu nebo mezinárodní organizaci, aby jednala určitým způsobem nebo aby se jednání zdržela;
 - c) závažným způsobem destabilizovat či zničit základní politické, ústavní, hospodářské nebo sociální struktury země nebo mezinárodní organizace.
2. Mezi úmyslná jednání uvedená v odstavci 1 patří:
 - a) útoky ohrožující lidský život s možným následkem smrti;
 - b) útoky ohrožující tělesnou integritu člověka;
 - c) únos nebo braní rukojmí;
 - d) způsobení rozsáhlého poškození vládních nebo veřejných zařízení, dopravního systému, infrastruktury, včetně informačního systému, pevné plošiny na kontinentálním šelfu, veřejného místa nebo soukromého majetku, které může ohrozit lidské životy nebo vyústit ve značné hospodářské ztráty;

- e) zmocnění se letadla, lodi nebo jiných prostředků veřejné či nákladní dopravy;
- f) výroba, držení, získání, přeprava, dodání nebo užití zbraní, výbušnin nebo zbraní jaderných, biologických nebo chemických, jakož i výzkum a vývoj biologických a chemických zbraní;
- g) vypouštění nebezpečných látek, zakládání požárů, vyvolání povodní nebo zavinění výbuchů, jejichž důsledkem je ohrožení lidských životů;
- h) narušení nebo přerušení dodávek vody, elektrické energie nebo jiného základního přírodního zdroje, jehož důsledkem je ohrožení lidských životů;
- i) výhrůžky spáchání některého z činů uvedených v písmenech a) až h).

Článek 4

Trestné činy spojené s teroristickou skupinou

Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění trestnosti těchto úmyslných jednání:

- a) vedení teroristické skupiny;
- b) účast na činnostech teroristické skupiny včetně dodávání informací nebo materiálních zdrojů, či financování činnosti jakýmkoliv způsobem s vědomím, že uvedená účast napomáhá trestné činnosti teroristické skupiny.

HLAVA III: TRESTNÉ ČINY SPOJENÉ S TERORISTICKÝMI ČINNOSTMI

Článek 5

Veřejné podněcování ke spáchání teroristického trestného činu

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost úmyslného šíření, nebo jakékoli jiné zpřístupňování informací veřejnosti s úmyslem podnítit spáchání některého z trestných činů uvedených v čl. 3 odst. 2 písm. a) až h), pokud toto jednání přímo či nepřímo obhajující teroristické trestné činy způsobí nebezpečí, že může být spáchán jeden či více takových trestných činů.

Článek 6

Nábor teroristů

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost úmyslného získávání jiné osoby ke spáchání některého z trestných činů uvedených v čl. 3 odst. 2 písm. a) až h) nebo v článku 4.

Článek 7

Poskytování výcviku teroristů

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost úmyslného poskytování návodů k výrobě nebo použití výbušnin, střelných nebo jiných zbraní nebo škodlivých či nebezpečných látek, nebo k jiným specifickým metodám či technikám za účelem spáchání některého z trestných činů uvedených v čl. 3 odst. 2 písm. a) až h) nebo s vědomím, že poskytované dovednosti jsou určeny k použití za tímto účelem.

Článek 8

Absolvování výcviku teroristů

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost úmyslného přijetí návodu k výrobě nebo použití výbušnin, střelných nebo jiných zbraní nebo škodlivých či nebezpečných látek, nebo k jiným specifickým metodám či technikám za účelem spáchání některého z trestných činů uvedených v čl. 3 odst. 2 písm. a) až h) nebo s vědomím, že poskytované dovednosti jsou určeny k použití za tímto účelem.

Článek 9

Vycestování do zahraničí za účelem terorismu

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost úmyslného vycestování do jiné země za účelem spáchání teroristických trestných činů uvedených v článku 3, účasti na činnostech teroristické skupiny uvedené v článku 4 nebo poskytnutí či absolvování výcviku teroristů uvedených v člancích 7 a 8.

Článek 10

Organizování cesty do zahraničí za účelem terorismu nebo jakékoliv napomáhání při vycestování

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost jakékoliv úmyslného jednání s cílem zorganizovat jakékoli osobě vycestování do zahraničí za účelem terorismu, jak je definováno v článku 9, nebo jí při tomto vycestování napomáhat s vědomím, že takto poskytnutá pomoc je pro účely terorismu.

Článek 11

Financování terorismu

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost úmyslného poskytování nebo shromažďování finančních prostředků, jakýmkoli způsobem, přímo nebo nepřímo, se záměrem nebo s vědomím, že budou zcela nebo částečně použity ke spáchání některého z trestných činů uvedených v člancích 3 až 10, člancích 12 až 14 nebo článku 16.

Článek 12

Krádež s přitěžujícími okolnostmi s cílem spáchat teroristický trestný čin

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost úmyslné krádeže s přitěžujícími okolnostmi s cílem spáchat některý z trestných činů uvedených v článku 3.

Článek 13

Vydírání s cílem spáchat teroristický trestný čin

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost úmyslného vydírání s cílem spáchat některý z trestných činů uvedených v článku 3.

Článek 14

Padělání veřejných listin s cílem spáchat teroristický trestný čin

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost úmyslného padělání veřejných listin s cílem spáchat některý z trestných činů uvedených v čl. 3 odst. 2 a v čl. 4 písm. b).

HLAVA IV: OBECNÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE TERORISTICKÝCH TRESTNÝCH ČINŮ, TRESTNÝCH ČINŮ SPOJENÝCH S TERORISTICKOU SKUPINOU A TRESTNÝCH ČINŮ SPOJENÝCH S TERORISTICKÝMI ČINNOSTMI

Článek 15

Vztah k teroristickým trestným činům

K trestnosti činu uvedeného v článku 4 a Hlavě III není nezbytné, aby byl teroristický trestný čin skutečně spáchán, ani není nezbytné doložit vazbu na konkrétní teroristický trestný čin, nebo, pokud jde o trestné činy uvedené v člancích 9 až 11, na konkrétní trestné činy spojené s teroristickými činnostmi.

Článek 16

Pomoc, návod a pokus

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil trestnost pomoci k trestným činům uvedeným v člancích 3 až 8 a člancích 11 až 14.
2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil trestnost návodu k trestným činům uvedeným v člancích 3 až 14.
3. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil trestnosti pokusu trestných činů uvedených v člancích 3, 6, 7, 9 a člancích 11 až 14, s výjimkou držení, jak stanoví čl. 3 odst. 2 písm. f), a trestného činu uvedeného v čl. 3 odst. 2 písm. i).

Článek 17

Sankce pro fyzické osoby

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření k zajištění toho, aby za trestné činy uvedené v člancích 3 až 14 a článku 16 bylo možné uložit účinné, přiměřené a odrazující tresty, které mohou vést k vydání pachatele.
2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby za teroristické trestné činy uvedené v článku 3 a trestné činy uvedené v článku 16, pokud jsou spojeny s teroristickým činem, bylo možné uložit vyšší sazby trestu odnětí svobody, než které se ukládají podle vnitrostátních právních předpisů při neexistenci zvláštního úmyslu požadovaného podle článku 3, kromě případů, kdy stanovené tresty již představují nejvyšší možnou výši trestu ukládanou podle vnitrostátních právních předpisů.
3. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby za trestné činy uvedené v článku 4 bylo možné uložit trest odnětí svobody s horní hranicí sazby nejméně patnáct let za trestný čin uvedený v článku 4 písm. a) a nejméně osm let za trestný čin uvedený v článku 4 písm. b). Pokud je teroristický čin uvedený v čl. 3 odst. 2 písm. i) spáchán osobou vedoucí teroristickou skupinu, jak je uvedeno v článku 4 písm. a), horní hranice trestní sazby nesmí být nižší než osm let.

Článek 18

Polehčující okolnosti

Členské státy mohou přijmout nezbytná opatření, aby zajistily možnost snížení sankcí uvedených v článku 17, pokud se pachatel:

- a) zřekne teroristické činnosti, a

- b) poskytne správním nebo soudním orgánům informace, které by jiným způsobem získat nemohly a které jim pomáhají v:
- 1) zabránění nebo zmírnění účinků trestného činu;
 - 2) identifikaci nebo soudním stíhání dalších pachatelů;
 - 3) získání důkazů; nebo
 - 4) zabránění dalším trestným činům uvedeným v člancích 3 až 14 a článku 16.

Článek 19

Odpovědnost právnických osob

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil, že právnické osoby lze činit odpovědnými za trestné činy uvedené v člancích 3 až 14 a článku 16, které v jejich prospěch spáchá jakákoliv osoba jednající samostatně nebo jako člen orgánu dotyčné právnické osoby, která v této právnické osobě působí ve vedoucím postavení na základě:
 - a) oprávnění zastupovat tuto právnickou osobu;
 - b) pravomoci přijímat rozhodnutí jménem této právnické osoby;
 - c) pravomoci vykonávat kontrolu v rámci této právnické osoby.
2. Každý členský stát rovněž přijme opatření nezbytná k zajištění odpovědnosti právnických osob v případech, kdy nedostatek dohledu nebo kontroly ze strany osoby uvedené v odstavci 1 umožnil spáchání některého z trestných činů uvedených v člancích 3 až 14 a článku 16 ve prospěch uvedené právnické osoby osobou podřízenou osobě uvedené v odstavci 1.
3. Odpovědnost právnických osob podle odstavců 1 a 2 nevylučuje trestní stíhání fyzických osob, které jsou pachateli, návodci nebo pomocníky některého z trestných činů uvedených v člancích 3 až 14 a článku 16.

Článek 20

Sankce ukládané právnickým osobám

Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby právnickou osobu odpovědnou podle článku 19 bylo možné postihnout účinnými, přiměřenými a odrazujícími sankcemi, které zahrnují pokuty trestní nebo jiné povahy a mohou zahrnovat i jiné sankce, například:

- a) zbavení oprávnění pobírat veřejné výhody nebo podpory;
- b) dočasný nebo trvalý zákaz provozování obchodní činnosti;
- c) uložení soudního dohledu;
- d) zrušení rozhodnutím soudu;
- e) dočasné nebo trvalé uzavření provozoven užívaných pro spáchání trestného činu.

Článek 21
Soudní příslušnost a trestní stíhání

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná ke stanovení soudní příslušnosti svých soudů pro trestné činy uvedené v člancích 3 až 14 a článku 16, je-li:
 - a) trestný čin spáchán zcela nebo zčásti na jeho území;
 - b) trestný čin spáchán na palubě lodi plující pod jeho vlajkou nebo letadla registrovaného v uvedeném členském státě;
 - c) pachatel státním příslušníkem uvedeného členského státu nebo má v tomto státě bydliště;
 - d) výcvik teroristů poskytován pachatelem jeho státním příslušníkům nebo osobám, které na jeho území mají bydliště, jak je uvedeno v článku 7;
 - e) trestný čin spáchán ve prospěch právnické osoby usazené na jeho území;
 - f) trestný čin spáchán proti jeho institucím nebo obyvatelům nebo proti orgánu, instituci, úřadu nebo agentuře Evropské unie, jejichž sídlo je na území dotyčného členského státu.

Každý členský stát může rozšířit soudní příslušnost svých soudů, je-li trestný čin spáchán na území některého členského státu.
2. Spadá-li trestný čin do příslušnosti soudu více členských států a může-li každý z těchto členských států vést účinné trestní stíhání na základě stejných skutečností, spolupracují dotyčné členské státy při rozhodování, který z nich bude pachatele trestně stíhat, aby se soudní řízení pokud možno soustředilo v jednom členském státě. Za tímto účelem se členské státy mohou obracet na agenturu Eurojust, aby tak usnadnily spolupráci svých soudních orgánů a koordinaci jejich postupu. Postupně je brán zřetel na tyto faktory:
 - a) členským státem, v němž bude trestný čin stíhán, je členský stát, na jehož území byl trestný čin spáchán,
 - b) členským státem, v němž bude trestný čin stíhán, je členský stát, jehož je pachatel státním příslušníkem nebo v němž má trvalý pobyt,
 - c) členským státem, v němž bude trestný čin stíhán, je členský stát, z něhož pocházejí oběti,
 - d) členským státem, v němž bude trestný čin stíhán, je členský stát, na jehož území byl pachatel zadržen.
3. Každý členský stát přijme opatření nezbytná ke stanovení své soudní příslušnosti pro trestné činy uvedené v člancích 3 až 14 a článku 16 pro případy, kdy odmítne předat nebo vydat osobu podezřelou nebo usvědčenou z daného trestného činu do jiného členského státu nebo třetí země.
4. Každý členský stát zajistí, aby se jeho soudní příslušnost vztahovala na případy trestných činů uvedených v člancích 4 a 16, které byly zcela nebo zčásti spáchány na jeho území, nezávisle na tom, kde má teroristická skupina základnu nebo kde páchá trestnou činnost.
5. Tímto článkem není dotčen výkon soudní příslušnosti v trestních věcech členským státem v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy.

HLAVA V: USTANOVENÍ O PODPOŘE, OCHRANĚ A PRÁVECH OBĚTÍ TERORISMU

Článek 22

Ochrana obětí a pomoc obětem terorismu

1. Členské státy zajistí, aby vyšetřování nebo stíhání trestných činů, na které se vztahuje tato směrnice, nezáviselo na oznámení nebo obvinění osobou, která se stala obětí terorismu, nebo jinou osobou, která se stala obětí trestného činu, alespoň tehdy, došlo-li ke spáchání činů na území členského státu.
2. Členské státy zajistí dostupnost zvláštních služeb pomoci a podpory obětem terorismu. Tyto služby musí mít kapacitu a organizační strukturu, jež jsou nezbytné pro poskytnutí pomoci a podpory dotčeným obětem bezprostředně po útoku a následně tak dlouho, jak to bude nutné, dle specifických potřeb každé oběti. Služby musí být důvěrné, bezplatné a snadno dostupné pro všechny oběti terorismu. Měly by zahrnovat zejména:
 - a) emocionální a psychologickou podporu, podporu v případě traumatu a poradenství;
 - b) poskytování poradenství a informací o veškerých příslušných právních, praktických nebo finančních záležitostech.
3. Tato směrnice se použije vedle směrnice 2012/29/EU, aniž by byla dotčena opatření v ní stanovená.

Článek 23

Práva obětí terorismu s trvalým bydlištěm v jiném členském státě

1. Členské státy zajistí, aby jejich příslušné orgány mezi sebou spolupracovaly za účelem zajištění přístupu k informacím pro oběti terorismu, jež mají trvalé bydliště na území jiného členského státu, než kde došlo ke spáchání teroristického trestného činu. Přístup k informacím bude zahrnovat zejména informace o právech obětí, podpůrných službách, jež jsou k dispozici, a o dostupných programech odškodnění.
2. Členské státy zajistí, aby všechny oběti terorismu měly přístup k pomoci a podpůrným službám uvedeným v článku 22 na území členského státu, kde mají trvalé bydliště, a to i v případě, že k teroristickému trestnému činu došlo v jiném členském státě.

HLAVA VI: ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 24

Nahrazení rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV o boji proti terorismu

Rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV se v členských státech vázaných touto směrnicí nahrazuje, aniž jsou dotčeny povinnosti dotčených členských států související s lhůtami pro provedení tohoto rámcového rozhodnutí ve vnitrostátním právu.

U členských států vázaných touto směrnicí se odkazy na rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV považují za odkazy na tuto směrnici.

Článek 25
Provádění

1. Členské státy uvedou v platnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do [12 měsíců od jejího přijetí]. Neprodleně sdělí Komisi znění těchto předpisů.

Při přijetí členskými státy musí dotčené předpisy obsahovat odkaz na tuto směrnici, nebo tento odkaz musí být uveden při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 26
Podávání zpráv

1. Komise do [24 měsíců po uplynutí lhůty pro provedení směrnice] předloží zprávu Evropskému parlamentu a Radě, v níž posoudí, do jaké míry členské státy přijaly opatření nezbytná pro dosažení souladu s touto směrnicí.
2. Komise do [48 měsíců po uplynutí lhůty pro provedení směrnice] předloží zprávu Evropskému parlamentu a Radě, v níž posoudí dopad a přidanou hodnotu této směrnice v boji proti terorismu. Komise vezme rovněž v úvahu informace poskytnuté členskými státy podle rozhodnutí 2005/671/SVV.

Článek 27
Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po jejím zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 28
Určení

Tato směrnice je určena členským státům v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne

Za Evropský parlament
předseda

Za Radu
předseda/předsedkyně